

ΠΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ.

Η Τ Ο Ι

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Υ Π Ο

Α. Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιλοχίου τοῦ Πεζικοῦ.

» Poesia di dolor, poesia sublime,
» Poesia che si sente e non si esprime.»

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΠΡΟΟΔΟΣ».

4370.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙ

ΠΡΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΠΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ.

584

Η Τ Ο Ι

1B5630

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Υ Π Ο

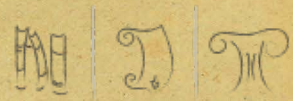
Α. Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιλοχίου τοῦ Πεζικοῦ.

» Poesia di dolor, poesia sublime,
» Poesia che si sente e non si esprime.»

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΓΙΑΚΩΒΑΤΣΙΔΗΣ Η ΠΡΟΟΔΟΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ 1870.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

1871

ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ

1871

ΤΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΟΥ

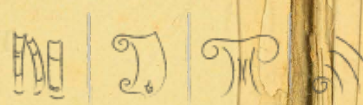
ΚΑΙ ΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

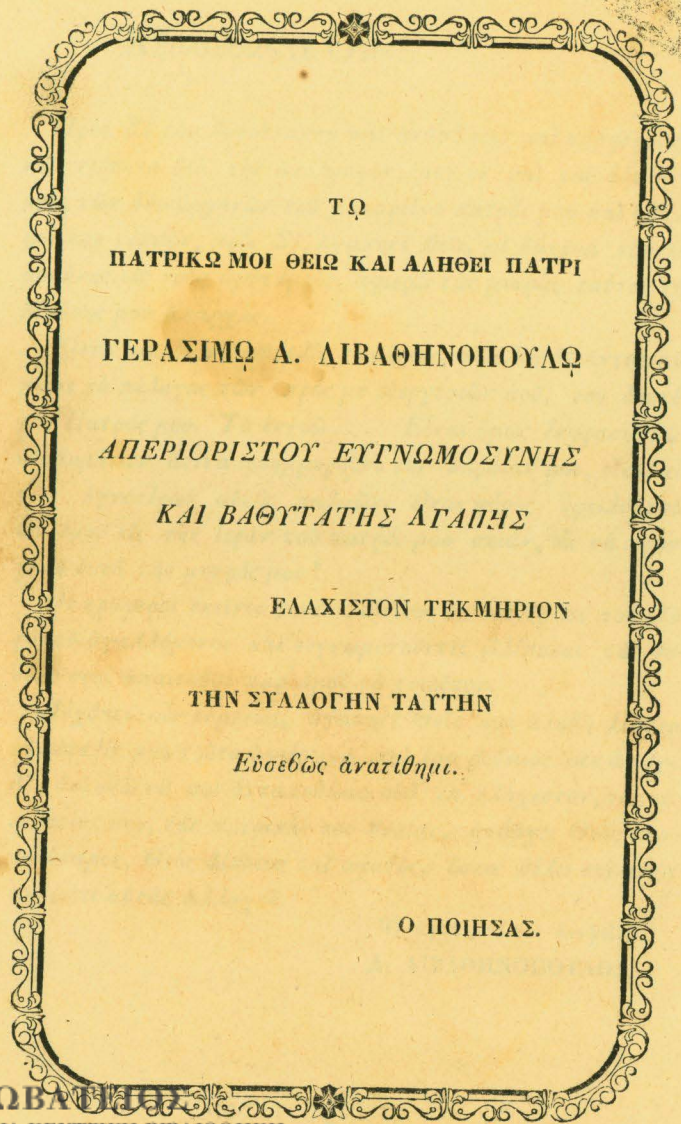

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΕΝΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΩ
ΠΑΤΡΙΚΩ ΜΟΙ ΘΕΙΩ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙ ΠΑΤΡΙ
ΓΕΡΑΣΙΜΩ Α. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΩ
ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟΥ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ
ΚΑΙ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΛΛΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ
ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΤΑΥΤΗΝ

Εὐσεβῶς ἀνατίθημι.

Ο ΠΟΙΗΣΑΣ.

Ἀξιολόγηστε Θεεῖ!

Πρὸς Σε τὸν θουσίσαρτι καὶ ἀνάπανσιν καὶ συμφέροντα καὶ ρεθῆτα διὰ τὴν ἀνατροφήν ἐμοῦ τε καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τῶν δύο ὄρφανῶν τοῦ μακαρίτου πατρὸς μου καὶ ἀδελφοῦ σου τέκνων, πρὸς Σε, ἀγαπητὲ θεεῖ, με δάκρυα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφιερῶ τὰς μικρὰς ταύτας τῆς Μούσης μου ἀπαρχίας.

Εἶναι μικρὸν καὶ εὐτελὲς τὸ δῶρον, οὐδόλως δὲ ἀρτισταθμίζει τὸ πέλαγος τῶν πρὸς με εὐεργεσιῶν σου, τοῦ δευτέρου Πατρὸς μου. Τὸ ἐννοῶ . . . . Εἶναι ὅμως ἔκφρασις τῶν αἰσθημάτων ἅτινα πλημμυροῦσι τὴν καρδίαν μου, εἶναι εἰς τῶν ἀγροτέρων αὐτῆς παλιῶν, εἶναι φόβος ὀφειλόμενος ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἱεράν τοῦ πατρὸς μου σκιάν, εἰς τὰ προσφιλή ὅσα τῆς μητρός μου!

Οἱ τρυφεροὶ ἐκείνοι γονεῖς, οἵτινες ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Οὐρανοῦ ἀγαλλόμενοι καὶ εὐγνωμοῦντες βλέπουσι τὰς θυσίας σου, ἀπαιτοῦσι παρ' ἐμοῦ τὸ τοιοῦτον.

Δέχθητι οὖν ἐμμενῶς, ἀγαπητὲ Θεεῖ καὶ ἀληθῆ Πάτερ, τὸ εὐτελὲς μου τοῦτο ἀφιέρωμα καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἂν ἐγὼ δὲν δυνηθῶ νὰ σοὶ ἀνταποδώσω οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, τὰς εὐεργεσίας σου, τὰς πατρικὰς σου θυσίας, ὑπάρχει Θεὸς παντοδύναμος, Θεὸς δίκαιος καὶ ἀγαθός, ὅστις θέλει σοὶ ἀνταποδώσει αὐτὰς ἄλλαχού.

Ὁ ἀγαπητός σοι ἀνεψιός,
Α. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐντὶ προλόγου πληροφορῶ τὸ κοινὸν ὅτι ὀκτῶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀνά χειρας συλλογῇ ποιημάτων ὑπέβαλα εἰς τὸν ἐφετεινὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ΑΝΘΥΛΛΙΟΝ. Ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς κατ' ἐμὲ ἦν εὐχάριστος· διότι ἐνῶ πρῶτον ἤδη ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸ Ἀνθύλλιον κατετάχθη ὡς πρὸς τὸ ὅλον τῶν ποιημάτων εἰς τὴν τάξιν τῶν μετρίων, ὡς πρὸς τὰ λυρικά δὲ, εἰς τὴν τάξιν τῶν καλλιτέρων ἐφετεινῶν λυρικῶν.

Εὐχαριστῶ τοὺς ΚΚ. Ἑλλανοδίκας διὰ τὰς συμβουλὰς των καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι πειρῶμαι νὰ τὰς ἀκολουθήσω, ἐξοβελίζω νῦν ἐκ τῆς ἀνά χειρας συλλογῆς τὸ ποιημάτιόν μου «Ἀληθῆς Ἔρως.»

Ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας,
Τῇ 5 Αὐγούστου 1870.

Ο ΠΟΙΗΣΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΕΝ ΔΡΕΠΑΝΩ ΜΩΣΑΪΚΟΝ. (α)

Ἴδε, ἴδε πῶς σπεύδουσιν εἰς Δρέπανον δραμαῖοι
 Τόσοι θνητοὶ νὰ ἴδωσι μικρὸν ψηφιδωτόν!
 Κύταξε πόσοι τρέχουσι καὶ γέροντες καὶ νέοι
 Νὰ ἴδωσι τεχνούργημα τῶν παλαιῶν θνητῶν!

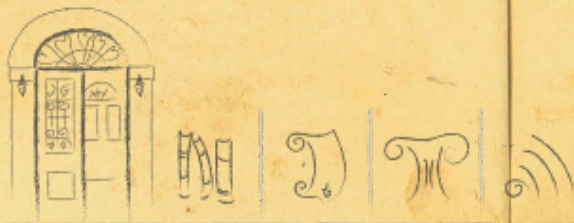
Ἐνθὲ τῆς γῆς κατέσκαπτον τὰ σπλάγγνα οἱ ἐργάται.
 Αἱ δίκελλαι προσέκοψαν ἐπὶ σκληρῶν πετρῶν,
 Εἰς μέρος ἔνθα στεναγμὸς αἰώνιος πλανᾶται . . .
 Κ' εὐρέθ' ὑπὸ τὰ χῶματα Μωσαϊκὸν λαμπρόν!

Καὶ μόνον εἰς τὸ ἄκουσμα συρρέουσι τὰ πλήθη
 Τὴν μνήμην αὐτῶν αἶροντες εἰς χρόνους παλαιούς . . .
 Ἀνάμνησιν ἐπιζητοῦν ἐνθὲ γραμμέμον « λήθη »
 Ἰπάρχει εἰς τὰ μάρμαρα κ' εἰς παμπληθεῖς σταυρούς!

Συρρέουσιν οἱ ἄφρονες εἰς τὸ Νεκροταφεῖον
 Νὰ ἴδωσι πανάρχαιον, μικρὸν ψηφιδωτόν,
 Καὶ λησμονοῦν τὰ μνήματα τῶν φίλων καὶ οἰκείων,
 Καὶ λησμονοῦν τὰ πτώματα τόσων ἐκεῖ νεκρῶν!

(α) Γνωστὸν ὅτι ἐν Κεφαλληνίᾳ, εἰς Δρέπανον, ἔνθα ὑπάρχει τὸ κοιμητήριον, γενομένων ἐν αὐτῷ ἀνασκαφῶν, εὐρέθη ὠρατὸν Μωσαϊκὸν ἐστὸς τῆς Βυζαντινῆς ἢ καὶ Ῥωμαϊκῆς. Τὰ πλήθη συνέρροον ἀκαταπαύστως, περιεργείας ἐνεκεν, ἵνα τὸ περιεργασθῶσι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ὦ! σπεύσατε καλλίτερον εἰς τὰ ἐκεῖ μνημεῖα,
Ψηφιδωτὸν ἂν θέλετε νὰ ἴδῃτ' ἀληθές,
Ψηφιδωτὸν μὲ κόκκαλα, μ' ἀνθρώπινα κρανία
Μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα ψηφιδωτὸν τῆς χθές!

Ἐκεῖ κοιμᾶτ' ὁ πλοῦσιος τοῦ πένητος πλησίον
Καὶ κεῖνται μὲ τοῦ γέροντος τὰ σεβαστὰ ὀστᾶ
Παρθένων τόσων τρυφερῶν καὶ νέων καὶ νηπίων
Τὰ νεαρά των σώματα εἰς μνήματα κλειστά!..

Ἐκεῖ τὸ κοιμητήριον εὐρίσκεται πρὸ χρόνων,
Καὶ συρροὴ δὲν ἔγινε ποτὲ καθὼς αὐτή!
Μωσαϊκὸν εὐρίσκεται, τεχνούργημα αἰώνων,
Καὶ εἰς αὐτό... ὦ! πώποτε δὲν ἀπεύδουν οἱ θνητοί!

Καλῶς ποιεῖτε τάλαινες! ὦ! τοὺς νεκροὺς ἀφῆτε,
Ἀφῆτε νὰ ὑπνώττουςιν εἰς τάφον ὁ καθείς,
Τὸ ζοφερὸν των οἴκημα, τοῦ κόσμου παροδῆται,
Φρουροῦσι λύπαι, βάσανοι, καὶ πόνου παμπληθεῖς!

Τὰ σώματά των θέλουσιν ὀλίγην ἠσυχίαν·
Ἀρκούντως ἐταράχθησαν, ὑπέφεραν ἴστην γῆν!
Τώρα δὲν θέλουν ἐκδρομάς, δὲν θέλουν εὐθυμίαν,
Δάκρυροῦσαν θέλουσιν οἱ τάλαινες πηγῆν.

Μὲ δάκρυα νὰ βρέχωνται οἱ λίθοι τῶν μνημάτων
Μὲ δάκρυ νὰ ποτίζηται τῶν τάφων των ὁ χοῦς,
Καὶ τότε ἀνακούφισιν εὐρίσκουν τὰ ὀστᾶ των,
Ἐκεῖ ὅπου ὑπνώττουςιν εἰς τάφους ζοφερούς!

Καὶ ὅμως εἰς τὸ Δρέπανον, εἰς τόσας πανηγύρεις,
Ὅποσοι δὲν ἐκάθησαν εἰς τάφους ἀσεβῶς,
Καὶ ἔκαμον συμπόσια καὶ ἔπαιζαν φρονήσεις,
Κ' ἕκαστον μνήμα ἔγινε τοῦ Βάκχου τῶν βωμός!

ὦ! ἔπιον οἱ τάλαινες εἰς τὸ νερὸν τῆς Λήθης,
Καὶ ἀγνοοῦν τῆς φύσεως τὸν νόμον τὸν φοικτόν...
Οἱ δυστυχεῖς!... κατήντησαν... κατήντησαν εὐήθεις,
Καὶ λησμονοῦσι τάχιστα εἰς τὸ ψηφιδωτόν,

Ὅτι ψηφίον ἕκαστος ἡμῶν θὰ παραστήσῃ,
Καὶ ἅπαντες θὰ πλεύσωμεν τ' Ἀχέρωνος τὸν πλοῦν!
Ὅτι τὰ μέλη ὄλων μας ὁ χοῦς θὰ διαλύσῃ...
Καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι ματαίως καὶ γελοῦν!

ΤΗΝ ΑΠΟΖΗΤΩ.

Δὲν εἶμαι πλέον ἴσθ' ἐν νησί τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο
Ποῦ τόσας ἐλθιότητος ἀπέρασα ἡμέρας,
Ποῦ τόσας σεληνίτιδας μαγευτικὰς ἐσπέρας
Εἰς τὸ πλευρὸ σου ἐγένεθκα, μὲ μέθη ἐρωτικῇ!

Δὲν εἶμαι πλέον ἴσθ' ἐν νησί τῆς φιλητῆς Λευκάδος,
Εἰς τὴν γεννέτειράν σου γῆν, τὴν θελκτικὴν πατρίδα,
Ἐκεῖ ποῦ σὲ ἐγνώρισα, ποῦ κατὰ πρῶτον σ' εἶδα
Καὶ ἔμαθα πῶς ἄγγελοι ὑπάρχουν εἰς τὴν γῆν!

Ποσάκις σὲ ἀπῆντησα εἰς ἀνθηροὺς Λειμῶνας
Καὶ μέσα ἴσθ' ἄνθη τὰ εὖοσμα, ἴσθ' ῥόδα τοῦ Μαῖου,
Μ' ἐφάνης ζωογόνος τις ἀκτὶς θερμοῦ Ἡλίου,
Ποῦ ἴσθ' ἄνθη ζωὴν ἐδίδες, ἴσθ' ἀκρίν ἀναπνοή!

Ποσάκις ἴσθ' ἐν περίπατον ἐν μέσῳ νεανίδων
Συνομιλήκων σ' ἔβλεπον, κ' ἐνόμιζον Θεότης
Πῶς εἶσαι· κί ὄλη ἔρωτας καὶ ἀνθηρὰ νεότης,
Ἐβάδιζες ἀγέρωχος ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τίμη

εὐώ!

παλαιὸς ἐπιτομὴν ἀποδοῦν ἡμερολογίου

Και ὅταν περίξ ἔστρες τὸ μαγικόν σου βλέμμα,
Καὶ τὴ ἐμὸν ἠτένιζες μετ' ἔρωτος ἀκράτου,
ὦ! τότε τὸν Παράδεισον γλυκύτητος ἀφάτου
Ἵστὰς φλέβας μου ἐπέχυνες καὶ μ' ἔκαμνες Θεόν!

Κι' ὡς ἐν ὄνειρῳ ἐνόμιζον, ὅτι μαζὺ πετώμεν
Εἰς τοὺς αἰθέρας κι' ἔχομεν τὸν ἥλιον τοὺς ἀστέρας,
Τὴν γῆν, τὸν κόσμον ἅπαντα, τὰς νύκτας, τὰς ἡμέρας,
Ἰπόδουλα σ' ἐν βλέμμα μας, εἰς μιὰ μας προσταγή!!

Καὶ τώρα; τὴν ἄλλοίμονον! τὰ πάντα σκότος.. τάφος!
Δὲν θὰ σὲ βλέπω ἄλλοτε... δὲν θὰ σὲ βλέπ' ὁ τάλας,
Καὶ ἀντὶ σοῦ νεάνιδας θὰ βλέπω, οἴμοι! ἄλλας,
Νεάνιδας, ἄλλοίμονον!... ἀψύχους καὶ νεκράς!

ΤΗ ΜΗΤΡΙ ΜΟΥ (α)

« Δὲν ἔχω μάννα »! Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
Ἐρήμωσις καὶ πέντα καὶ κρῖον κατοικεῖ.

(Α. Παράσχος.)

Μανοῦλα μου σοῦ ἔγραψαν
Οἱ φίλοι μας τραγούδια
Ὅταν τὸν κόσμον ἄφηνες,
Τοῦ Μάϊ τὰ λουλούδια,
Τὰ τέκνα σου, τὸν σύζυγον,
Τὴ νιότη, τὴ ζωή!

(α) Τυχαίως ἀνέγνω ἐσχάτως ἐλεγείον γραφὸν ὑπὸ φίλου τινός εἰς τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, μεταστῆσθαι πρὸς Κύριον ὅτε ἐμέτρα τὸ 22 τῆς ἡλικίας τῆς ἑαρ... Συγκινηθεὶς ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ ἐλεγείου ἐκείνου ἔγραψα ὑπ' αὐτὸ τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον, ἀναμίζας οὕτω τὰ δάκρυά μου με ἐκεῖνα τοῦ γράψαντος τὸ ἐλεγεῖον. — Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἐτονίσθη λίαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου μουσικοῦ καὶ φίλου μου Κ. Ἀνδρέου Δέτσημα.

Ἵστὸ ἄνθος τῆς νεότητος
Τὸν κόσμον ἀπτηρήθης,
Ἄγνη κι' ἀθῶα, μάννα μου,
Τὸν ὕπνον ἐκοιμήθης,
Τὸν ὕπνον τὸν ἀτάραχον
Τσ' ἀθῶάς σου ψυχῆς!

Ἄν ἔζης τάχα μάννα μου,
Ἵστὸν κόσμον ἂν ἦσο ἀκόμα,
Τὸ σπῆτι ἂν ἐστόλιζες
Κι' ὄχι τὸ κρῖον χῶμα,
Θὰ ἔπασχ' ἡ καρδοῦλά μου
Γι' ἀγάπη τρυφερά;

ὦ! πόσες θλίψεις, βάσανα
Θὰ γιὰτρενες, μανοῦλα,
Ἵστὰ τρυφερά παιδάκια σου
Ὅπόταν τὴν αὐγοῦλα,
Τὸ βράδυ, τὰ χαράμματα,
Τὰ φίλιες φλογερά!

Καὶ τώρα;... τὴν ἄλλοίμονον!
Ἵστὸν κόσμον ξένα κ' ἔρμα,
Δὲν περιμένουν ἄλλο τι
ἢ τὸ τοῦ βίου τέρμα,
Γιατὶ κανένα δέν-εχουν
Νὰ τ' ἀγαπᾶ ὡς ἐσέ!

Περίμενε με, μάννα μου,
Ἵστὸ ὄρανον τὸ δῶμα,
ὦ! γὰρ νὰ σ' εὔρω γρήγορα
Θὰ με δεχθῆ τὸ χῶμα,
Πάρα πολὺ ἐβαρέθηκα
Χωρὶς ἐσὲ νὰ ζῶ!

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ Υ..

αιτήσασαν τὰ ποιήματά μου.

Σοὶ πέμπω τὰ ποιήματα
Ποῦ ἄλλατε μ' ἐζητεῖς;
Εἰς ταῦτα δὲν ἐξύμνησα
Ἄρματωλῆς τῆς Οἴτης,
Ἀνδρείων κατορθώματα
Ἡρώων συμπλοκάς.

Ὁ κρότος τῆς πυρίτιδος,
Τοῦ πυροβόλου ὁ κρότος
Δὲν ἀντηχεῖ 'στὰ ὠτά μου!...
Ἀντήχησε, φεῦ! πρῶτος
Ἦχος ἀγνοῦ φιλήματος
Παρθένου τρυφερᾶς.

Πρὶν ἢ παλμοὶ 'στὸ στήθος μου
Πολέμου ἀντηγήσουν,
Καὶ καρνοφύλλια κλέφτικα
Περὶ ἐμὲ βροντήσουν,
Τοῦ ἔρωτος μὲ ἐπληξε
Τὸ τόξον τὸ πικρόν.

Καὶ συμφορὰί μ' ἐκύκλωσαν
Πολλαὶ καὶ φοικαλέαι,
Δὲν μὲ σκιάζουν πλάτανοι
Ἀλλὰ τοῦ τάφου Ἰτέαι,
Καὶ οἱ παλμοί μου ἐγίναν
Τῶν συμφορῶν παλμοί!...

Οἱ στίχοι, ὦ Κυρία μου,
Οὐς ἔγραψα, δὲν εἶναι
Ἢ μόνον ἐπιτάφιοι
Καὶ πόνοι καὶ ὀδύνας,
Καὶ εἶναι νεκροτάφια
Κι' ὀσμὴ λιβανωτοῦ!...

ὦ! χύσε, χύσε δάκρυα
Καὶ σὺ ἂν ἀναγνώσης
Αὐτοὺς, εἰν' ἀνακούφισις
Ἢν θέλω νὰ μοὶ δώσης...
Ἐνα ἀθῶον δάκρυ σου
Ὡς βάλασαμον ποθῶ.

ὦ! ὄλοι ἂν μὲ ἔκλαιον
Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
Ἄν μὲ ἀγάπης δάκρυα,
Τὸ βλέμμα των μ' ὠμίλει...
ὦ! τότε ὀλιγώτερον
Θὰ ἤμην δυστυχής!.

Ἡ Ἐν τῷ Νεκροταφίῳ Ἀθηνῶν Τελετὴ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων.

«... il dolore che sopravvive ai se-
poleri, il dolore che apre e serra
le porte della vita, il dolore che
regge la misura del tempo... eter-
na unica musa dell' uomo è il dolore»
(Φ. Α. Γκουεράτσης.)

Ποτὲ δὲν ἤλπιζον, ποτὲ, 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
Ἐδῶ, πρὸ μύθου, οἱ θνητοὶ, χοροὺς καὶ εὐθυμίας
Ἐπὶ τῆς κεντρικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἡμέρᾳ ὀλην
Μουσείου τοῦ Ἁγίου Θεοδοίου, ἀνάθημα, τοῦ πόνου, τῆς πικρίας!..

Μετέβην σήμερον κ' ἐγὼ εἰς τὸ Νεκροταφεῖον
 Ὄπου θνητοὺς εἶδον πολλοὺς τὸν λίθον νὰ καίουν
 Εἰς τάφους ὄντων προσφιλῶν, κ' εἰς ἕκαστον μνημεῖον
 Ἀκμιάδας νὰ ἀνάπτωσι, νὰ δέωνται, νὰ κλαίουν.

Ἄλλος μὲ ἄνθη ἔρραινε τοῦ συγγενοῦς τὸ μνήμα,
 Ἄλλος τὸν χοῦν ἠσπάζετο τάφου τινὸς προσφάτου,
 Ἄλλος δακρῶν ἤρχετο μὲ μετρημένον βῆμα,
 Κ' ἐπέθετε τὰ κόλλυβα . . . ἐδέσματα θανάτου!

Καὶ ἔθαλλε κυπάρισσος καὶ θλιβερά Ἰτέα . . .
 . . . Καὶ τ' ὄμμα μου ἐδάκρυζε, τὸ στήθος μου ἐπόνει . . .
 Ὡ! εἶναι . . . εἶναι . . . λυπηρὰ νεκροταφείου θεά!
 Ἐκεῖ τὸ πᾶν εἶναι σιγή . . . πλανᾷ τ' ἡ λύπη μόνη!

Ὡ! ναί, τὸ κοιμητήριον Νερτέρων ἄσος εἶναι,
 Εἶναι τοῦ ἄδου ἱερὸν, τὰ ἅγια ἁγίων,
 Καὶ τὸ ποτίζουν δάκρυα, τὸ τρέφουν αἱ ὀδύνη . . .
 Εἶναι τῆς λύπης ἔπαυλις . . . τοῦ πόνου τὸ πεδίον! . .

Ἄλλ' ὅμως εἶναι εὐτυχῆς νεκρὸς ὅστις κοιμᾶται
 Τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον εἰς τὸ νεκροταφεῖον,
 Ὅταν γινώσκῃ πῶς ἐδῶ 'στὸν κόσμον ἀγαπᾶται . . .
 Καὶ χεῖλός τις ἀσπάζεται τὸ μνήμα του τὸ κρῦν!

Εἶν' εὐτυχῆς! ἂν ἔζησε βασάνων ἐδῶ βίον,
 Ἄν ἐκενώθη δι' αὐτὸν τῶν ἀγαθῶν ὁ πῖθος,
 Κοιμᾶται κἂν ἀμέριμνος εἰς τὸ νεκροταφεῖον . . .
 Διότι πάλλει δι' αὐτὸν ἀγαπητόν τι στήθος . . .

Ἄν ἤρχετο 'στὸ μνήμα μου θυμιάμα νὰ καύσῃ
 Ὄν ποθητὸν καὶ δι' ἐμὲ μὲ δακρυσμένον ὄμμα,
 Ἄν ἤρχετο τις καὶ ἐμὲ ἵνα νεκρὸν μὲ κλαύσῃ,
 Ὡ! . . . θὰ ἐπόθουν τὸ βαρὺ κ' ἐγὼ τοῦ τάφου χῶμα θύ.

Κ' ἐκείνη μόν' ἠδύνατο . . . ἀλλά . . . νὰ τὸ ἐλπίσω;
 Ἐλπίζω εἰς τὸν τάφον μου αὐτὴ νὰ προσπελάσῃ; . . .
 Ὡ! μᾶλλον εἰς τὴν θεάν του στραφήσεται ὀπίσω,
 Μὴ θέλουσα τὰς ὥρας τῆς μὲ τοὺς νεκροὺς νὰ χάσῃ! . .

Τῆ Μούσῃ τοῦ φίλου ποιητοῦ Σ. . .

Δὲν ζῆ πλέον ἡ Μοῦσα σου; οἱ πόθοι σου δὲν ζῶσι;
 Ὡ! δὲν ἀκούω πρὸ πολλοῦ τὸν μαγικὸν τῆς φθόγγον! . .
 Μήπως καὶ σὺ ὑπέκυψες ὡς ἄλλοι θνητοὶ τόσοί
 Εἰς εἰδεχθοῦς συμφέροντος τὸν φρικαλέον ὄγκον;

Μήπως καὶ σὲ τὸ γόητρον τῆς ὕλης ἐκθαμβώνει;
 Ἢ μήπως ἡ καρδιά σου περὶ νῦν προτιμῶσα
 Κωφεύῃ ὅταν μᾶς λαλοῦν καὶ ἔρωτες καὶ στόνοι,
 Καὶ ἄνθη εὐωδέστατα, καὶ κόρη ἀγαπῶσα;

Μήπως δὲν ρέουν ρύακες εἰς χλοεράς κοιλάδας;
 Ἢ μήπως τὸ στερέωμα δὲν ἔχει νῦν ἀστέρας;
 Μὴ τάχα ὁ ὑμέναιος ἀπώλεσε τὰς δάδας;
 Ἢ μὴ δὲν ἔχ' ἡ ἄνοιξις μαγευτικὰς ἡμέρας;

Δὲν πάλλει δὲ τὸ στήθος σου παλμοὺς ὡς πρὶν ἁγίους
 Ὅποταν εἰς τὰς φάραγγας βροντᾷ τὸ καριοφύλλι;
 Δὲν ἔχεις καθὼς ἄλλοτε πῶθους ἄγνους καὶ θείους;
 Ἢ ὄντως καὶ κατέβαλε τὸ πνευμά σου ἡ ὕλη;

Ὡ! ὄχι, ὄχι! βλασφημῶ χωρὶς νὰ τὸ νοήσω!

Εἶται ὁ πρῶτος ποιητὴς ἐνθουσιῶν καὶ ψάλλον,
 Εἶσαι καὶ τώρα ὁ αὐτὸς, ὦ ποιητᾶ, ὡς ἦσο,
 Δὲν σιωπᾷ ἀλλ' ἐκυψες 'στῶν συμφορῶν τὸν σάλον!

Σὲ ἔννοῶ! Ἡ μουσά σου, βαρέως τεθλιμμένη
Ἐκλινε γόνυ ἔμπροσθεν φρικτῆς ἀνεμοζάλης . . .
Ὅταν ἐκλείψῃ ἡ πνοή τοῦ στήθους μας τί μένει;
Σποδὸς σιγῶσα καὶ οὐδὲν ἐκ τῆς ζωῆς; τῆς ἄλλης!

Ἄφοῦ πλέον ἀπόλεσας τὸν Ἄγγελον ἐκεῖνον (α)
Τὸ μέγα σου εὐτύχημα, τὴν ἀληθῆ σου Μοῦσαν,
Καὶ εἶδες μαραινόμενον τὸ πρὶν εὐῶδες κρῖνον,
Τί τάχα τὸ παράδοξον ἂν βλέπωμεν θανοῦσαν

Τὴν Μοῦσάν σου; ἀλλοίμονον! ἐπέπρωτο νὰ ρίψῃς
Εἰς τὴν ἠχὴ τῆς λύρας σου τὸν τελευταῖον στόνον,
Καὶ ποιητῆς σὺ ἔνθερμος, σιωπηλῶς νὰ κύψῃς
Ἰπὸ τὸ βάρος θλίψεων κι' ἀναριθμητῶν πόνων!

Ἐκυψες; ὄχι! ὦ! ποτὲ τὴν κεφαλὴν δὲν κύπτουν
Τῆς Μνημοσύνης αἱ ἀγναὶ καὶ θεῖαι θυγατέρες·
Ἀποναρκοῦνται κάποτε κ' εἰς λήθαργον ἐμπίπτουν,
Πλὴν πάλιν ἀναλάμπουσιν ὡς φωταυγεῖς ἀστέρες.

Τοῦ Παρνασοῦ τὴν κορυφὴν ποτὲ δὲν περιβάλλει
Ζόφρον χιχός καὶ ποτὲ σκοτόμαιναν δὲν ἔχει,
Ἀλλὰ ἡ δάφνη κι' ὁ κισσὸς προαιωνίως θάλλει,
Κ' ἡ Κασταλία διαυγῆς τοῦς πρόποδάς του βρέχει.

ὦ! ὄχι! δὲν ἀπέθανεν ἡ Μοῦσά σου, ὑπνώττει,
Κ' Ἰπνώττει περιμένουσα στιγμὴν νὰ ἐξυπνήσῃ·
Ἄν ἀκουσθοῦν δὲ, Ποιητὰ, εἰς Θεσσαλίαν κρότοι,
Θ' ἀνασταθῇ ἡ Μοῦσά σου τὸν Ἄρην νὰ ὑμνήσῃ!

(x) Ἐννοῶ τὸ ἀξιολάτρευτον αὐτοῦ θυγάτριον ὅπερ ἀπέπεσεν ἐν
τρυφερᾷ ἡλικίᾳ, καὶ ὅπερ ὑπερηγάπα ὁ ποιητής.

ὦ! εἴθε, εἴθ' ἡ Μοῦσά σου ἐνδόσιμον νὰ λάβῃ
Ἀπὸ ἀγῶνας ἔθνικούς, ἀπὸ βροντὰς παιάνων,
Μὴν τύχη καὶ ἐκπνεύσασαν αὐτὴν τις τὴν ἐκλάβῃ,
Ἐνῶ δὲν εἶν' ἡ πότνια, ἡ θῦμα τῶν βασιάνων.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ (α)

« . . Ἄλλ' ὅμως πόσα δὲν λαλοῦν εἰς τὴν ψυχὴν οἱ τάφοι! »
(Α. Παράσχος).

Ψυχρὸς ἐμαίνετο βορρᾶς εἰς τὸ Νεκροταφεῖον,
Ὁ βρύας μόνος τοῦ βορρᾶ συνώδευε τὸν θρήνον,
Καὶ τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο τὸ μαῦρον μεγαλεῖον
Ἐπάνω ἐξαπλούμενον τῶν ἰτεῶν ἐκείνων . . .

Ψυχρὸς ἐμαίνετο βορρᾶς, ψυχρὸς βορρᾶς μυκάται
Κι' ἀσπάζεται κατάψυχρα τὰ μάρμαρα τὰ κρία,
Ὁ παγετώδης θάνατος ἐκεῖ περιπλανᾶται
Ἐστὰ σκοτεινά του μέγαρα, τὰ σιγηρὰ μνημεῖα!

Κ' ἐκεῖ ἔστο σκότος τὸ βαθὺ ἀπήντησα ἐν μνήμα,
Ἐν μνήμα δύο πτώματα ἐντὸς του περιέχον,
Ἄνδρὸς τὸ ἐν καὶ γυναικὸς τὸ ἄλλο . . . καὶ τὸ βῆμα,
Ἀπέστρεψα μὲ φρίκην μου τῆς θεᾶς του ἀπέχων!

(α) Πρὸ δεκαετίας ἠτοκτόνησεν ἐν Κεφαλληνίᾳ Κυρία τις, ἐν νεαρᾷ
ἡλικίᾳ, δι' οὗς λόγους ἐν τῇ ἀνωτέρῃ ποιηματικῇ ἐκθέτῳ, καὶ ἐτάφη
εἰς τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ Νεκροταφεῖον. Ἐσχάτως δὲ ὁ λήσταρχος Λάμ-
πος Σέρκος ἠτοκτόνησεν ὁμοίως ἐν ταῖς φυλακαῖς Κεφαλληνίας,
δι' οὗς λόγους ὁμοίως ἐν διαμέτρῳ ἀντιθέτους, καὶ κατὰ σύμπτωσιν ὅλων
τῶν λόγων ἐκείνων τῆς Κυρίας ἐκείνης τάφου. Ἴδου τὸ ἀν-
τιθέτου ποιήματος τούτου.

Δὲν ἦτο μνήμα τῶν κοινῶν . . . ἐκεῖ δὲν κοιμᾶτο
Θνητὸς τακτὴς ἴσθην κλίνην του ἀπό τιν' ἀρρωστίαν,
Ἦτο ἐν ζεύγος βαρυνθὲν τὸν βίον ἐδῶ κάτω,
Καὶ δραπετεῦσαν ἔξαφνα πρὸς τὴν ἀθνασίαν!

Αὐτόχειρες ἀμφοτέρω κατέλυσαν τὸν βίον!
Ἀμφοτέροι ἐξέλεξαν ὡς ὄπλον μαιφόνον
Πιστόλιον καὶ ἔρριψαν ἢ μὲν εἰς τὸ ὠτίον,
Ὁ δὲ εἰς τὴν καρδίαν του, ἔδραν λυπῶν καὶ πόνων . . .

Ἄλλ' ὅμως ποῖ' ἀντίφασις παράδοξος καὶ ξένη!
Ἐκεῖνος ὃν ἦν μοχθηρὸν, κακοῦργον δολοφόνον,
Ἐκείνη δὲ γυνὴ ἀγνή, ὡς χάρις ἐστεμμένη,
Τὸ αἴσθημα λατρεύουσα, τὸ μεγαλεῖον μόνον!

Ἐκεῖνος ἦν ἀρχιληστής, καὶ Λάμπρος ἐκαλεῖτο,
Μὲ πῦρ καὶ φόνους κ' αἵματὰ διήνησε τὸν βίον
Ἐκείνη ἦτον ἡρώς, γυνὴ μεγάλη ἦτο . . .
Τὸ ὄνομά της σιωπῶ . . . πονῶ τὸ μεγαλεῖον!

Ἄς μὴ ταράζω τὴν σκιάν, τὴν κόριν της, κοιμᾶται . . .
Κοιμᾶται μὲ ἀγνότητα, ἀτάραχος ὑπνώττει
Τὸν οὐρανὸν ἐπόθησεν, ἐκεῖσε διαιτᾶται . . .
Πρὶν τὴν καλέσῃ ὁ Θεὸς, ἔδραμ' ἐκείνη πρώτη . . .

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμοῦ δὲν εὔρε τὸ ὄραϊον,
Λατρείαν ἤθελεν ἀγνήν, ἀγνήν ὡς τὴν ψυχὴν της,
Ἦθελεν αἴσθημα γλυκὺ εἰς ὅλα ἐπιπλέον . . .
Δὲν εὔρε τὸ ζητούμενον κ' ἐμίσησε τὸ ζῆν της!

Ὁ ἄλλος ἦν κολάσεως, θανάτου μακρὸς δαίμων
Ληστής διάσημος διψῶν τὸ αἷμα τοῦ πλησίον,
Ἐν μέσῳ διαιτώμενος βροντῶν τε καὶ ἀνέμων,
Λυσσῶδες, αἱματόρροφον, καὶ ἀγρίων θηρίων

Τὸ αἷμα βέρον ἔβλεπε, καὶ ἐκάγχαζε κ' ἐγέλα!
Ἐφόνευεν ὁ ἄθλιος, ἀπέκοπτε τὰ ὦτα,
Ἐμύζα τῶν ὁμοίων του τὰ αἵματὰ ὡς βδέλλα,
Καὶ ἔστρεφεν ἀτάραχος πρὸς τοὺς κλαυθμοὺς τὰ νῶτα!

Ὁ εἰς ἦτο μειδίαμα, ὁ ἄλλος ἦτο θρήνος!
Ἐκείνη ἦν τοῦ ἔκρος μαγευτικὴ εὐδία,
Καὶ τοῦ χειμῶνος παγετὸς καὶ ἔρεβος ἐκεῖνος!
Ὁ μὲν ἦτο διάβολος, ἡ δὲ γυνὴ ἀγία!

Ἐκείνη, φεῦ! τοῦ βίου της ἀπέκοψε τὸ νῆμα,
Τὸ ἄπειρον λατρεύουσα, τὸ ἄπειρον ποθοῦσα,
Τοῦ κόσμου ἐπροτίμησε τὸ παγετῶδες μνήμα,
Τοῦ κόσμου τὴν μικρότητα, τὸ ἄθλιον ἰδοῦσα!

Ἐκείνον ἀπειλητικὸν ὡς Νέμεσις ἀγρία
Τὸ συνειδὸς τὸν ἔτυπτε καὶ φάσματα θανάτου
Τὸν ὕπνον του ἐτάρασσαν, ποτὲ δὲν ἐμειδία,
Καὶ ὄφεις αἱματόβρεκτοι τὸν ζῶνουν τὰ ὀστά του!

Δὲν εὔρισκεν ὁ δαίλιος γαλήνην εἰς τὴν κλίνην!
Κατ' ὄναρ ἐκυλίετο εἰς θάλασσαν αἱμάτων,
Καὶ ἔβλεπεν ἐκπνέοντα μὲ τρομερὰν ὀδύνην
Τὰ θύματά του σπαίροντα . . . κ' ἠγείρετο φουάττων!

Δὲν εὔρισκε . . . δὲν εὔρισκεν ὁ τάλας τὴν γαλήνην!
Τὸ μνήμα τῷ ἀπέμνεσκε κ' ἐξέλεξε τὸ μνήμα . . .
Ὁ δυστυχὴς! ἀπήλευσεν ἐκεῖ κἂν τὴν εἰρήνην;
Ὡ! ὄχι, ὄχι, τῆς ψυχῆς δὲν κόπτεται τὸ νῆμα!

Καὶ ἔθαψαν τὸν ἄθλιον ὅπου κοιμᾶτ' ἐκείνη!
Ἀρνίον ἄκκαον ἐκεῖ καὶ ὄφεις βόας κεῖται!
Ὡ! διὰ τοῦτο φρικιᾶ ἡ μαγικὴ Σελήνη
Ὡ! ἡμῶν ἀνέφη κρύπτεται, τὸ φῶς αὐτῆς ἀρνεῖται!

Και μόνον άνωθεν βορρᾶς, ψυχρῶς βορρᾶς συρίζει
Και μαίνεται βρυχώμενος εἰς τὸ Νεκροταφεῖον,
Τὰς κυπαρίσσους μὲ ὄρμην βαρέως τὰς λυγίζει.
Και κύπτουσι τὰς κορυφὰς ἐπάνω τῶν μνημείων.

Νομίζεις ὅτι μὲ αὐτὰς πειρᾶται ὁ βορέας
Ἐκείνους οὐκ συνέθαψαν ἀτόπως νὰ χωρίση,
Και διὰ τοῦτο μὲ ὄρμην λυγίζει τὰς Ἰτέας,
Δὲν θέτει, ὄχι, ὁ Θεὸς αὐτοὺς ἐν μοίρᾳ ἴση.

Κοιμοῦ τὸν ὕπνον σου γλυκύν, τῆς Εὐας θεῖα κόρη·
Ταράττ' ἴσως τὴν κόνιν σου ἢ κόνιν τοῦ θηρίου,
Ἀλλὰ τοὺς θάψαντας αὐτὸν πλησίον σου συγχώρει,
Και ὁ Χριστὸς ἐξέπνευσε μετὰ ληστοῦ ὁμοίου!

Ἄλλ' ὅμως μὲ παρέσυρε τὸ ἄσμα κι' ἀκουσίως
Υἱορίζω, Μοῦσα, τοὺς νεκρούς. . . κ' ἡ λύρα δὲν ὕβριζει!
Ἄν ἦτο λήσταρχος αὐτός, ἀν' ἔζη ἀνοσίως,
Ἦ θεῖα δίκη αὐστηρὰ αὐτὴ ἄς τὸν μαστίξει!

Κοιμήθητε ἀμφοτέρω τὸν ὕπνον τῆς εἰρήνης. . .
Ἄν ἦτο λήσταρχος αὐτός, εἶχε κι' αὐτὸς καρδίαν
Και ἔπιεν ὁ ἄθλιος ποτήριον ὀδύνης. . .
Ὡ! κλαίω, κλαίω καὶ αὐτοῦ, κι' αὐτοῦ τὴν δυστυχίαν!

Ἐκείνην ἦν ἐλάτρευεν ἐκπνέουσαν τὴν βλέπει,
Και ἄκαμπτος ἐπρόσμενεν αὐτὸν ἢ λαιμητόμος!
Ἐρωτικά φιλήματα ὁ δυστυχῆς δὲν δρέπει,
Τῆς κοινωνίας δὲ μακρὰν τὸν ἔρριψεν ὁ νόμος!

Δὲν εἶναι τάχα δυστυχῆς καὶ ἄξιος θακρῶων;
Θεὸς συγχώρησον αὐτὸν ἀν' ἔζη ἐν σκοτίᾳ,
Τώρα τὸν σκέπει μάρμαρον βαρύτερον καὶ κρούον,
Ὡ! ἄς τὸν βάν' ἢ χάρις σου, ἢ χάρις τῆς ἁγίας!

Κοιμήθητε αὐτόχειρες κι' οἱ δύο ἐν εἰρήνῃ·
Ἐὰν σὰς διεχώριζε τ' ἀνόμοιον τοῦ βίου,
Ἐὰν ὁ εἷς ἦτο τιμῆ, ὁ ἄλλος καταισχύνη,
Σὰς ἐξιτώνει, ὡ νεκροὶ, ὁ κρότος πιστολίου.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Δὲν ἤρκεσαν οἱ θρήνοι μου, τὰ δάκρυα, οἱ στόνοι,
Τόσων μηνῶν οἱ διαρκεῖς, καρδιοφόνοι πόνοι,
Κ' ἐπέπρωτο καθ' ἦν στιγμὴν ἢ τρυφερὰ καρδιά
Ν' ἀποναρκοῦται ἤρχιζε, καὶ παγωμένη, κρία,
Νὰ λησμονῇ τὰ ὄνειρα τοῦ παρελθόντος χρόνου,
Ὡς πεπτωκὸς Μονάρχης τις τὸ μεγαλεῖον θρόνου,
Νὰ ἐπανεῖλθῃ ἡ στιγμή. . . στιγμή ἀθανασίας,
Καθ' ἦν τὴν ἐνητένιζα μετὰ παλμῶν καρδίας!
Ἐνῶ δὲ ἡ καρδία μου πρὸ χρόνου τεφρωμένη,
Διέκειτο ἀναίσθητος καὶ εἰς τὸν κόσμον ξένη,
Ἐνῶ ἡ φύσις δι' ἐμὲ δὲν ἐμειδία πλέον,
Καὶ σκότος περιέβαλε τὰ πάντα φρικαλέον,
Ἐπέπρωτο νὰ τὴν ἰδῶ. . . νὰ ἶδω τὴν αἰθρίαν,
Καὶ νὰ γευθῶ ἐπὶ στιγμὴν τινὰ τὴν εὐτυχίαν!
Ὡ! ναὶ τὴν εἶδα! . . . πρὸ ἐτῶν τὴν ἤξευρα ὠραίαν
Καὶ ἦυρα λέξεις ἐπαρκεῖς διὰ τοιαύτην νέαν!
Τώρα πλὴν ὄχι! . . . σιωπῶ. . . δὲν μὲ ἀρκεῖ ἡ γλώσσα,
Ἴνα ἐκφράσω ἀληθῶς τὰ κάλλη τῆς τὰ τόσα! . . .
Τότε τὴν εἶπον Ἄγγελον, Θεὰν καὶ εἴτι ἄλλο,
Τώρα σιγῶ. . . φοβούμενος μήπως καὶ ἄκων σφάλω!
Ναί, τότε ὑπερέβαινεν εἰς κάλλος τὴν ἡμέραν,
Τώρα τὴν εἶδον. . . ὦ! πολὺ. . . πολὺ ὠραιότεραν!
Ἀλλὰ τί λέγω; ἐξυμνῶ τὰ κάλλη τῆς τὰ θεῖα,
Καὶ λησμονῶ ὁ δαίλαιος ὅτ' εἶναι ἡ ἴδια,
Ἐπειὴ τὴν λησμονῆσε ἔρωτ' ἀγνὸν, ἀκμαῖον,
Καὶ λησμονῶ ὅτι τὸν λησμονῆσε μετὰ ἄλλον τώρα νέον!

Παρήλθε πλέον δι' αὐτὴν ὁ ἔρωσ μου ὡς κύμα,
 Κκι εἴμ' ἐγὼ ὁ δυστυχὴς τὸ μόνον αὐτοῦ θυμα!
 Ὡ, ἂν μ' ἠγάπαε, φίλη μου, . . . ἂν ὄντως μοῦ ἤρᾳτο,
 Ποτὲ τὸν χρόνον εἰς κλαυθμούς δὲν ἤθελε τὸν χάσω!
 Κ' ἤθελε τότε προσπαθῶ νὰ ἦμαι Ἀνακρέων,
 Καὶ ὄχι, ὄχι ποιητὴς τηκόμενος κκι κλαίων!
 Παρήλθεν ἔκτοτε καιρὸς τοσοῦτος δυστυχίας,
 Κ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τόσας στιγμὰς ἀγίας . . .
 Καὶ σὺ, κόρη εὐαίσθητος, μὲ πνεῦμα κκι καρδίαν
 Τόσον εὐκόλως λησμονᾶε τὴν πάλαι εὐτυχίαν;
 Δὲν ἐνθυμεῖσαι ἄλλοτε τοὺς χλοερὸς λειμῶνας
 Εἰς οὓς συνευρισκόμεθα οἱ δύο κατὰ μόνας;
 Δὲν ἐνθυμεῖσαι τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους περιπάτους,
 Δὲν ἐνθυμεῖσαι ἠδονὰς ἐρωτικὰς, ἀφάτους;
 Παρέδωκας ὡς φαίνεται, τὰ πάντα εἰς τὴν λήθην
 Καὶ νῦν τρυφᾶς ἀμέριμνος . . . ἐγὼ πλὴν λησμονήθην!
 Τρυφαὶ δὲ μόνον δι' ἐμὲ εἶν' ἄκρυα κκι στόνοι,
 Κκι ὁ θάνατος ἐπὶ ἐμοῦ τὸ κράτος τοῦ ἀπλώνει . . .
 Ὡ! ναί! θὰ κλαίω πάντοτε, θὰ κλαίω αἰώνως,
 Κ' ἔσεται βάρος δι' ἐμὲ ἀφόρητον ὁ βίος,
 Ἐνόσω ζῆε μακρὰν ἐμοῦ κκι δὲν μὲ ἐνθυμεῖσαι,
 Καὶ εἰς ψυχὴν εὐαίσθητον ἀναίσθητος σὺ εἶσαι!
 Ἄε ἔβλεπον ὁ δαίλαιος, ἄε ἔβλεπον ἐν μόνον
 Μειδίμα γλυκύτερον τῶν παρελθόντων χρόνων,
 Ἄε ἔβλεπον ἐν βλέμμα σου περιπαθὲς, δακρῶν,
 Ἄε μ' ἔδιδεε ἐν φίλημα τὸν ἔρωτα ἐγκλειον,
 Καὶ τότε ἄε ἀπέθνησκον ἐν μέσῳ εὐτυχίας
 Ἀρρήτου . . . πλὴν ἀλλοίμονον! . . . φοικτῆε ἀπελπησίας
 Καὶ πάλιν ἐγὼ ἔσομαι ἔνεκα σοῦ τὸ θυμα
 Κκι μόνην ἀνακούφισιν εὐρήσω εἰς τὸ μνημα! . . .
 Σὺ πλέον μ' ἐλησμόνησεε, δὲν μ' ἐνθυμεῖσαι πλέον,
 Κκι ὁ ἔρωσ μας κατήνησεν ἐν ὄνειρον ἰωραῖον! .

ΣΤΟΙΧΟΙ.

« Ὡς ἰδὸν δάκρυα τοῖς κακῶς πεπονθόσι,
 « Θρήνων τ' ὄδυρμόι! Μούτα θ' ἡ λύπας ἔχει! »
 (Εὐριπίδης.)

Α΄.

Δὲν μὲ ἠγάπησε ποτὲ, ποτὲ ποτὲ ψυχὴ κκι μιά . . .
 Δὲν ἐνωῶ, ὁ δυστυχὴς, τὴν λέξιν εὐτυχία!
 Ποτὲ δὲν ἐμειδιάσεν ἐν χεῖλος δι' ἐμέια . . .
 Ποτὲ δὲν εἶδα δάκρυον νὰ βρῦση οὔτε ἓνα . . .
 Καὶ τί ἂν ἦμαι πάμπτωχος, ἂν τίποτε δὲν ἔχω,
 Ἄν ὡς σκηνίτης πάντοτε τῆδε κκι εἶσε τρέχω;
 Τί ἂν πεινώ, ἂν πρόοδον δὲν βλέπω, φεῦ! καθόλου;
 Τί ἂν πολλάκις ἔγινα θυμα οἰκτρὸν τοῦ δόλου;
 Δὲν εἶναι τίποτε αὐτὰ, μηδαμινὰ εἶν' ὅλα,
 Καὶ βέλη ἄλλα δι' ἐμὲ ὑπάρχουν ἰσόβια!
 Εἶναι ἡ στέρησις . . . (Θεέ! κκι πῶς νὰ τὸ βαστάσω;)
 Ἡ τῆε ἀγάπης στέρησις! . . . Τὰ ἄλλα ἂν τὰ χάσω,
 Δὲν μὲ πειράζει παντελῶς, καθόλου δὲν φροντίζω,
 Τὸν μικρὸν νοῦν μου δι' αὐτὰ ποτὲ δὲν βασανίζω.
 Λυποῦμαι, πάσχω, τήκομαι, ὁπότεν ἐννοήσω
 Ὅτι ἀγάπην πώποτε, ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσω!
 Εἶμαι ἐν ἄνθος ἄγριον εἰς τοῦ βουνοῦ τὰ ὕψη . . .
 Τὸ βλέπω πῶς κανεῖς ποτὲ, ποτὲ δὲν θε νὰ κύψη,
 Γιὰ νὰ μὲ κόψη τρυφερά, νὰ μ' ὄσφρανηθῆ με χάρι,
 Καὶ νὰ μὲ πάρη χαϊδευτὰ, μαζὶ τῷ νὰ μὲ πάρη.
 Ὡ! προτιμᾶ τὰ ἡμερα τοῦ κηπαριοῦ τοῦ ἄνθη,
 Καὶ δὲν τὸν μέλλει στὸ βουνοῦ ἂν ἄνθος ἐμαράνη! .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

B'.

Όλοι γελοῖν καὶ χίρονται
Καὶ παίζωσι ποικίλως,
Συνευθυμοῦν μὲ συγγενεῖς,
Μὲ τρυφερότατους γονεῖς,
Τοὺς συνοδεύει φίλος.

Ἐγὼ μονήρης καὶ ἄγνωστος
Τὸν κόσμον περιτρέχω,
Δὲν ἔχω φίλους, συγγενεῖς,
Δὲν μὲ ἠγάπησε κανεὶς . . .
Παρηγοριὰ δὲν ἔχω . . .

Ὁμοιάζω βάτον μ' ἄκανθας.
Σ' ἀνθήκηπο δροσάτο,
Ἀπλόνου χέρι τρυφερὰ
Καὶ κόπτουν ἄνθη δροσερά . . .
Κανεὶς δὲν κόπτει βάτο.

Τάχα κ' ἐγὼ δὲν ἐζήσα
Ἐν τῷ πατρικῷ μου δώμα;
Δὲν μὲ ἐφίλησε πατὴρ,
Καὶ δὲν μ' ἠσπάσθη τῆς μητρός
Τ' ἀγαπημένον στόμα;

Ὅταν κ' ἐγὼ ἔγεννήθηκα
Ἀθῶν σὰν πουλάκι,
Ἄδικε κόσμε καὶ σκληρέ! . . .
Δὲν μ' ἐνανούρισαν κ' ἐμὲ
Μὲ κάποιον τραγουδάκι;

Καὶ ἂν ποτε ἀρρώστησα
Τὸ μάτι τῆς μητρός μου

Δὲν ἔκλαυτε λυπητερά
Καὶ δὲν μ' ἐφίλιε τρυφερά,
Δὲν μ' ἀπεκάλει «φῶς μου»;

Δὲν μ' ἔμαθ' ὁ πατέρας μου
Μὲ τόσες τρυφεράδες,
Δὲν μὲ ἐπέρναν ἀγκαλιὰ
Δὲν μοῦ ἐχάριζαν φιλιὰ,
Δὲν ἔβλεπα γιωρτάδες;

Καὶ ὅμως . . . Θε μου! ψέμματα
Κι' ἀπάτες ὅλα ἦσαν! . . .
Τὸν κόσμο τώρα ποῦ ἔμπορῶ
Νὰ νιώθω, σῖμοι! ἀπορῶ
Γιατὶ μὲ ἐγεννήσαν!

Γιατὶ στὸν κόσμο μ' ἔρριψαν;
Νὰ μὴν ἦθε τὸ πράξουν!
Κι' ἀφοῦ μ' ἐγέννησαν γιατὶ
Γονεῖς οἱ τόσο ποθητοί,
Γιατὶ νὰ μὴ μὲ σφάζουν;

Ὦ! ἦτο προτιμώτερον
Νὰ σβύσω πρὶν ἀνάψω . . .
Παρὰ τὸν κόσμο νὰ γευθῶ,
Κάλλιο νὰ ἦθελε χαθῶ
Μ' αἷμα τῆ γῆ νὰ βάψω!

Καὶ τί θέλω τὴ νιότη μου;
Τί θέλω τὴ ζωὴ μου; . . .
Ἀφοῦ κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ,
Καρδιά κάμμια δὲν κτυπᾷ
Τί θέλω τὴν πνοή μου;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ὁ κόσμος εἶναι δόλιος
Οἱ φίλοι ἀγυρτία . . .
Καὶ μὲ μισοῦν οἱ συγγενεῖς
Γιατὶ δὲν ἔχω κἂν! γονεῖς,
Ἐλπίδα, φεῦ! ἀμμῖα!

Τί θέλω ζωὴν ἀρά γε;
Γιατὶ τὴν ἀγαπάω;
ὦ! εἶναι κάλλιο νὰ χαθῶ
Βαθιὰ στὸ χῶμα νὰ χωθῶ,
Καὶ ἀκλαυστος νὰ πάω! . . .

ΠΡΟΔΟΘΕΝΤΙ ΦΙΛΩ.

Μία νύκτα ἐρωτικώτατη
Ποῦ ἐγελοῦς ἡ φύσις,
Σὲ εἶδα νὰ καθήσης
Σὲ λίθο σιωπηλός . . .

Ἡ θάλασσα ἐπαιγνίδιζε
Μὲ δροσερὸ ἀέρι
Κ' ἐχάιδεσε τὰ μέρη
Τσ' ἀκρογιαλιᾶς γλυκά!

Τὸν ἄνθρωπον ἐμάγευε
Τῆς νύκτας τὸ καμάρι
Κ' ἐρωτικὸ φεγγάρι
Ἐφώτιζε τὴ γῆ.

Καὶ σύ . . . ὅποι' ἀντίθεσις!
Κάθεσαι καὶ στενάζεις,
Τὰ μᾶτιζ ἀνεβάζεις
Τὸν οὐρανὸ κυττᾶς . . .

Κ' ἐγὼ ἐσυγκινήθηκα
Κ' ἐκόντεψα σιμά σου,
Ῥωτῶ τὰ βάσανά σου
Ποιὰ εἶναι νὰ μοῦ πῆς . . .

—Μία φυγὴ ἀγάπησα
Στὰ νιάτα μ' ὁ καυμένος . . .
Γι' αὐτὴν ἀπηλπισμένος
Κάθημαι καὶ θρηνώ.

Μ' ἐπρόδωκεν, ἡ ἄπιστη,
Μοῦ εἶπες, κ' ἴσως τώρα
Στὸν ἐραστή της δῶρα
Χαρίζει καὶ φιλλά.

—Καλλίτερα ὁ θάνατος,
Εἶπα, νὰ μὲ ἀρπάξῃ
Εἶν' κάλλιο νὰ μὲ σφάζῃ
Μαχαίρι κοφτερό.

Παρά στὴ θέσι, φίλε μου.
Νὰ τύχω τὴ δίκησου,
'Αλλά . . . παραγορήσου
Δὲν εἶς ὁ πρῶτος σύ! . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς χαριτοδρύτου νεάνιδος

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΚΟΖΑΚΗ

Μεταστάσης πρὸς Κύριον τὴν 4 Αὐγούστου 1868.

Σ' εἶδα προχθές 'στὴν ὕστερη τὴν νεκρικὴν σου κλίνην . . .
 Κ' ἤσθάνθην ἀπερίγραπτον, ἀνέκφραστον ὀδύνην!
 Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν αἰσθανθῶ ἀφοῦ χρυσὴν παρθένον,
 Ἐν ῥόδον πρῶην εὐθαλές, τὸ βλέπω μαραμμένον;
 Τὴν εἶδα ἀνθοστόλιστον, κομφῶς ἐνδεδυμένην,
 Τὴν θελτικὴν τῆς κεφαλῆν μὲ ἄνθη ἐστεμμένην . . .
 Ἀλλοίμονον! ἐβάδιζε σιωπηλὴ στὸν Ἄδην . . .
 Τὴν ἐπερίμενε φρικτὸ τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι! . . .
 Τοῦ τάφου! . . . καὶ ἐπέπρωτο τὸ ἄψυχό του χῶμα
 Τῆς Καρολίνας νὰ δεχθῆ τὸ δροσοβόλον σῶμα! . . .
 Τὸ σῶμα τῆς ποῦ χάριτας τσσαύτας στολισμένον
 Ἦτο, τὸ βλέπω ἀλλοίμονον! . . . νεκρὸν . . . σαβανομένον!
 Τὸ βλέπω . . . καὶ ἀπαίσιον νομίζω ὀπτασίαν,
 Νεκρὰν νὰ βλέπω τὴν ζωὴν, νεκρὰν τὴν παρθενίαν!
 Νεκρὰν τὴν ὠραιότητα τὴν θελτικὴν ἐκείνην,
 Νεκρὰν τὴν θελξικάρδιον ἀθῶαν Καρολίνην!
 Ὡ! εἶν' ἀπίστευτον! καὶ πῶς! τ' ἀναίσθητο τὸ χῶμα
 Τῆς Καρολίνας θὰ δεχθῆ τὸ μυροβόλον σῶμα;
 Ἐν τῆς ἀνοιξέως χρυσὸ καὶ τρυφερὸ λουλοῦδι,
 Ἐνα ἀθῶον τ' οὐρανοῦ θεὸ νὰ δεχθῆ ἀγγελουδί;
 Ἀλλοίμονον! θὰ τὸ δεχθῆ! . . . θὰ τὸ δεχθῆ τὸ μνήμα! . . .
 Πῶς ἔκοψεν ὁ Θάνατος τοῦ βίου τῆς τὸ νῆμα!
 Πραγματικότης θλιβερά! φρικτὴ πραγματικότης!
 Πῶς ἀπωλέσθη ἐν ἀκαρεὶ ἢ θαλλερὰ νεότης! . . .

Κοιμήσου, ὦ νεάνις μου, τὸν ὕπνον τῆς γαλήνης
 Ἄφοῦ 'στὸν κόσμ' ἀδύνατον σοὶ ἦτο φεῦ! . . . νὰ μείνης!
 Κοιμοῦ τῆς ἀθωότητος, τῆς ἀρετῆς τὸν ὕπνον,
 Σὲ προσκαλεῖ ὁ Ἰησοῦς στὸ μυστικόν του δεῖπνον.
 Σὲ προσκαλοῦν οἱ Ἄγγελοι νὰ πικίζωσι μαζύ σου,
 Μὲ Χερουβαὶμ καὶ Σεραφεὶμ ν' ἀγάλλετ' ἡ ψυχὴ σου!
 Κοιμήσου ἀνθοστόλιστος, χαρίτων πλήρης νέα,
 Ἄφοῦ τοῦ χάρου σ' ἤρπασεν ἡ δίστομος ῥομφαία!
 Μετάθρα στὰ οὐράνια, μὲ τ' ἀγγελουδία νᾶσαι,
 Καὶ στῆς Παρθένου Μαρίας τὰ στήθη νὰ κοιμάσαι.
 Κοιμήσου, Καρολίνα μου! ὕπνον γλυκὺν κοιμήσου,
 Κοιμήσου ἄνθος εὖοσμον, στολὴ τοῦ Παραδείσου!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Μακρὰν ἐγὼ τῶν ἡδονῶν τῶν εἰς τὰς πόλεις ζώντων,
 Μακρὰν διασκεδάσεων, τοῦ κόσμου ζῶν μακρὰν,
 Βιῶ τὸν βίον ἀφανῆς, εἰς σπήλαια λεόντων,
 Καὶ ἀντὶ κλίνης δέχομαι γωνίαν γῆς ξηρὰν!

Ἀνάλητος εἰς τὰ δεινὰ καὶ εἰς τὰς δυστυχίας,
 Μονήρης περιέρχομαι γῆν ἄβυστον, κρημονούς,
 Ρακένδυτος περιπατῶ, κ' εἰς τίγρεις ἀγρίας
 Ἡ ἀκοή μου τέρπεται φρικώδεις συριγμούς!

Τοῦ ῥύακος ὁ σιγαλὸς ῥοῦς εἶν' ὁ σύντροφός μου,
 Καὶ τὸ γλυκὺ κελάδημα τῶν τρυφερῶν πτηνῶν
 Ἡ ἀργυρὰ πανσέληνος εἶναι τὸ μόνον φῶς μου,
 Ἡ ἀρχαῖα κρημνιστὴρ εἶναι τὸ ἀχανὲς κενόν!

Καὶ τὸν χειμῶνα ὁ φρικτὸς τῆς καταιγίδος κρότος,
Ἡ ἀμφοτέρω κ' αἰφνίδιος λάμψις τῆς ἀστραπῆς,
Βορέας ὁ πανάγριος κ' ὁ μανιώδης Νότος
Εἰσὶν οἱ μόνοι σύντροφοι τῆς μαύρης μου ζῶης,

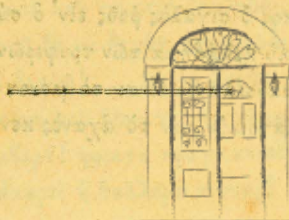
Βαρύχθος μοὶ ἔγινεν ἡ ἀτερπὴς ζωή μου
Νὰ ὑποστῶ δὲν δύναμαι τῆς τύχης τὰς στροφάς,
Βαρυαλγῆς καὶ ἄθυμος κατέστη ἡ ψυχὴ μου
Κι' ἀπνύδῃς ὑποφέρουσα τόσας καταστροφάς!

Λοιπὸν ἄς ἔλθ' ἡ ὥρα μου νὰ φύγ' ἀπὸ τοῦ κόσμου,
Πολὺ, πολὺ ἐπόθησα νὰ στερηθῶ τοῦ ζῆν'
Τὸ βάραθρον ἄς ἀνοιγῆ, ἄς τὸ ἰδῶ ἐμπρὸς μου.
Καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον αὐτοῦ ἄς θάψω τὴν ζωὴν! . . .

Ὁ ἔρωσ ποῦ ἐδώρησεν εἰς ἄλλους εὐτυχίας
Τοσαύτας, πῶς ἐφόνευσεν ἐμὲ τὸν δυστυχῆ;
Πῶς μ' ἔφερεν εἰς ἔσχατον βαθμὸν ἀπελπισίας;
Κ' ἐκείν' ἦτις μ' ἠγάπησε, πῶς τώρα μὲ μισεῖ;

Θεὲ μου! εἰς τί ἔπταισα; ἐνῶ θερμῶς μ' ἐφίλει,
Μ' ἠρνῆθη καὶ τοὺς ὄρκους τῆς ἐπάτησεν αἰσχροῦς! . . .
Ἄκτις ἐλπίδος δι' ἐμὲ οὐδόλως θ' ἀνατείλλει,
Διότι ἡ φιλότατη μου μ' ἠπάτησε φρικτῶς! . . .

Διὰ τῶν μυροβόλων τῆς χειλέων δὲν ἐγγίζει
Τὰ φλογισμένα χεῖλη μου, τὰ τώρα παγερά,
Μὲ τὸ γλυκὺ τὸ βλέμματις, τώρα δὲν μαγνητίζει
Παρ' ἄλλου φεῦ! τὴν ἄπονη καὶ μισητὴ καρδίᾳ! . . .

ΚΡΥΦΙΟΣ ΕΡΩΣ.

« Ἐρως, ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων στάσεις
« πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχᾶς χάριν
« οἷς ἐπιστρατεύσῃ, μὴ μοὶ ποτε σὺν κα-
« κῆ φανείης. »

(Εὐριπίδ. Ἰππόλ. 525 στιχ.)

Σ' ἠγάπησα χωρὶς ἐγὼ ποτὲ νὰ τὸ νοήσω,
Χωρὶς τὸ φλέγον πάθος μου ποτὲ νὰ ἐξηγήσω!
Σ' ἠγάπησα μὲ μυστικὴν τοῦ ἔρωτος λατρείαν,
Σ' ἠγάπησα ὡς τὸν Θεὸν, καθὼς τὴν Παναγίαν.
Ὡς ἀγαπᾷ τὴν ἑσπέρην οὐρανίαν Σ' ἠγάπων ἐν ἀγνοίᾳ
Ὡς ἀγαπῶ καὶ ἄκων μου, τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα!

Εἶναι ἄγνους ὁ ἔρως μου καθὼς εἶν' οἱ παλμοὶ σου,
Μοὶ καίει σπλάγχνα καὶ ψυχὴν καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ σου!
Πλὴν μυστικὰ σὲ ἀγαπῶ, κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει
Καὶ μυστικὰ ὁ ἔρως μου τὰ στήθη μου μοῦ σχίζει.
Σὲ ἀγαπῶ κρυφίως,
Κ' εἶν' ἔρως, ἔρως φλογερὸς ὁ ἀτυχῆς μου βίος!

Εἶναι τὸ πῦρ ἀκοίμητον ἐν τῇ ψυχῇ μου, φίλη!
Δι' ὅλους ἴσως ἡ ζωὴ εἶναι χαρὰ ποικίλη,
Πλὴν δι' ἐμὲ εἶν' κάμινος μὲ φλόγας ἀπαισίστους
Καὶ ἔχω ὄψεις τρώγοντας τὰ σπλάγχνα μου μυρίους.
Τὸν ἔρωτά σου ἔχω
Πηγὴν δακρύων ἀλμυρῶν ποῦ τὴν καρδίαν βρέχω.

Ποτὲ σου δὲν ἐγνώρισες τὸ πάθος ὅπερ τρέφω! . . .
Πολλάκις ἐνθερμον πρὸς σὲ τὸ καῖον βλέμμα στρέφω,
Ἄλλ' ἀγνοεῖς, ὦ φίλη μου, ὦ τρυφερά νεᾶνις,
Τι ἐγνοεῖ τὸ βλέμμα μου, καὶ ἴσως ἀποθάνῃ
Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσης!
Χωρὶς νὰ τὸν ἀποθάνῃς μὲ ποτὲ σου νὰ φιλήσης!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Εἶσαι ἀθῶα ὡς Θεός, ἀγνή ὡς ἡ Παρθένος,
 Καὶ ἀγνοεῖς φιλτάτη μου τοῦ βλέμματος τὸ σθένος.
 Ἀλλὰ πρὸς τί ἐγὼ ποτὲ αὐτὸ νὰ σ' ἐξηγήσω;
 Ὡς μάρτυς κόρη θαλλερά τὸ ζῆν θὰ ἐκμετρήσω,
 Ποτὲ πλὴν δὲν θὰ μάθῃ
 Ἡ οὐρανία σου ψυχὴ τοῦ στήθους μου τὰ πάθη.

Μήπως κί' αὐτὸς ὁ ἥλιος ποὺ καιετ' αἰωνίως
 Δὲν ἀγαπᾷ μὲ ἔρωτα τ' ἀνθη τῆς γῆς κρυφίως;
 Θερμὰς ἀκτῖνας εἰς αὐτὰ καὶ ζωογόνους στέλλει,
 Πλὴν τῶν ἀκτῖνων του αὐτὰ δὲν βλέπουν τὰ ὠφέλη.
 Ψυχὴ ἐπουρανία,
 Ὁμοιάζεις, φίλη μου, καὶ σὺ τὰ μυροβόλα ἔα.

Ἀλλ' ἂν ἐδῶ εἰς τῶν κλαυθμῶν τὴν ἀτυχεῖ κοιλιάδα
 Τοῦ Ἰμεναίου δὲν ἰδῶ τὴν ἀνημμένην δᾶδα,
 Ἐὰν ποτὲ τὸ χεῖλός μου τὸ σὺν δὲν θὰ ἐγγίση,
 Τὸν ἔρωτά μου ὁ Θεός, αὐτὸς θὰ σ' ἐξηγήσῃ,
 Εἰς κόσμον πλέον ἄλλον
 Αἰώνιον ὡς τὸν Θεόν, καθὼς αὐτὸν μεγάλον!

Εἰς Πάλλμους. (α)

« Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς. »

Δὲν εἶναι πλέον ὄνειρον ὁ πόλεμος, δὲν εἶναι!
 Τῆς Θεσσαλίας τὰ τερπνὰ μᾶς περιμένουν τέμπη!
 Εἶναι στεναὶ διὰ ἡμᾶς, στενώτατ' αἰ' Ἀθῆναι,
 Καὶ λάβας ἐνθουσιασμοῦ τὸ στήθος μας ἐκπέμπει!

(α) Τὸ ἀνωτέρω ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον ποιημάτων ἐγγραφήσαν κατὰ
 τὸν μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1869 ὅτε ὁ πόλεμος ἦν ἐπιπέσει.

Μὲ μίαν λέξιν ἡ Τουρκιὰ μᾶς δίδει τὴν πνοήν μας!
 Τὸ κοιμημένον στήθος μας τὸ ἔκαμε νὰ πάλλῃ!
 Καὶ τὴν ὑπερηφάνειον κεντᾷ τὴν ἐθνικὴν μας...
 Ὡ! βλέπω τὴν ἀνδρίαν μας ἐκ νέου ν' ἀναθάλλῃ!

Τ' Ὀλύμπου βλέπω τὸ βουνὸ νὰ σείεται, ν' ἀφρίζῃ!
 Γι' ἀφορέτου ἔχει ἴσθιν κορφὴ τὴν κάτασπρη χιόνα!
 Τὸ αἶμα κάθε Ἕλληνας ἀνάπτει, βράζει, σφύζει,
 Κ' ἐκ βάθρων βλέπω τρέμοντα τὸν γέρο Παρθενῶνα!

Ἐμπρὸς λοιπόν! ἄς ἐγερθῇ τὸ ἔθνος μας καὶ πάλιν!
 Δὲν ὑποφέρει ἄσημον τὰ τήκεται, νὰ φθειρῇ!
 Θέλει τῆς μάχης τὴν φωτιὰ, τὴν τοῦ πολέμου ζάλην,
 Τὸν ὄρονον ἴστο Βυζάντιον ἐμμένει ν' ἀνεγειρῇ.

Τόσον καιρὸν τὰ ξίφη μας τὰ φέρομεν ζωσμένα,
 Κ' ἐσκούριασαν στὴ θήκη τους αἰώνια νὰ μένουν,
 Εἰς αἶμα, φεῦ! δὲν βάφονται καὶ δὲν εἶν' εἰθισμένα
 Τὸ μεγαλεῖον ἥσυχια κί' ἀέργως νὰ προσμένουν!

Θέλουν ἴσθιν Τουρκῶν τὴν καρδιὰ βαθέως νὰ χωθῶσι,
 Καὶ ἀπὸ μέσ' ἀχνίζοντα μὲ αἶμα νὰ ἐξέλθουν,
 Καὶ εἰς τῆς μάχης τὴν φωτιὰ καλὰ νὰ ξεστριθῶσι!
 Ἄς ἔλθῃ ὅθεν ὁ ἐχθρὸς, οἱ Τοῦρκοι ἄς μᾶς ἔλθουν!

Καλῶς νὰ ἔλθουν! μὲ χαρὰν ὁ Ἕλληνας τοὺς προσμένει,
 Διότι προαιώνιοι θὰ πληρωθῶσι πόθοι!..
 Ἐγὼ δὲ βλέπω τὴν Τουρκιὰ, τὴν βλέπω ἀπηλπισμένη!
 Τὸ πετρωμένον πρὸ πολλοῦ στὸ βάραθρον τὴν ὠθεῖ!

Ἡ 4^η τοῦ ἔτους 1869.

Ἰακωβατέλιος
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ
 Ἐπιπλέον βλέπω τὴν χαρὰν ἴσθιν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἄλλων,
 Καὶ βλέπω σφύζον πολλὴν μικρῶν τε καὶ μεγάλων!

Εἶναι ἡ πρώτη σήμερον τοῦ νέου ἔτους πρώτη,
 Καὶ διὰ τοῦτο ἀντηχοῦν αὐλῶν, τυμπάνων κρότοι!
 Κύτταζε πῶς ἐκεῖ παιδρὸς ὁ κόσμος συνωθεῖται! . . .
 . . . . Χαρῆτε, ὦ θνητοὶ τυφλοὶ καὶ μάταιοι! χαρῆτε!
 Ἐν ἔτος ἀνεπιστρεπτὲι παρήλθε, διεγράφη,
 Καὶ χαίνοντες ἀνοίγουσι τὰ χεῖλη των οἱ τάφοι,
 Ἐν βῆμα πρὸς τὸν θάνατον οἱ ἄθλιοι χωροῦμεν,
 Καὶ διὰ τοῦτο χαίρομεν πολὺ καὶ εὐθυμοῦμεν!
 Εἰς κρίκος πίπτει, κόπτεται τῆς ζωικῆς ἀλύσσου,
 Καὶ μᾶς προσμένει ἡ φρικτὴ σκιά τῆς κυπαρίσσου,
 Καὶ διὰ τοῦτο χαίρομεν κ' εὐφρόσσυνοι τρυφῶμεν,
 Ὡσεὶ νὰ μὴ ἐπέπρωτο ποτέ μας νὰ ταφῶμεν!
 Ἐγὼ πλὴν ὄχι! . . δὲν τρυφῶ, δὲν εὐθυμῶ, δὲν χαίρω!
 Τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς εἰς ἄλλα μέρη αἴρω.
 Ἐκεῖ προσβλέπω νοερώς, ἐκεῖ τὸν νοῦν μου ἔχω . . .
 Κι' ἀπὸ χαρὰς καὶ ἡδονᾶς, ὦ φίλοι μου ἀπέχω!
 Ἐγὼ ποῦ ἐβαπτίσθηκα εἰς λύπας, εἰς πικρίας . . .
 Ἐγὼ ποῦ δὲν ἐγεύθηκα στιγμὴν κἂν εὐτυχίας . . .
 Ἐγὼ, μὲ σὰς δὲν δύναμαι νὰ εὐθυμήσω πλέον . . .
 Δὲν εὐθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος ποῦ ζῆ τὸν βίον κλαίων.
 Πῶς νὰ γελάσῃ, φίλοι μου, θὰ δυνηθῆ τὸ στόμα,
 Ποῦ ἀληθῆ ἀνάπαυσιν μόνον θὰ ἔρῃ στὸ χῶμα;
 Ποῦ μόνον εἰς τὸν θάνατον τὸν παγερὸν ἐλπίζει;
 Ἀλλὰ . . . μία προαίσθησις μοῦ λέγει πῶς ἐγγίζει
 Ἡ ὥρα του! καὶ ἄμποτε νὰ ἔλθῃ τέλος πάντων,
 Νὰ γίνωμ' ὄλοι μάρτυρες ἐκπληκτικῶν συμβάντων,
 Ν' ἀνάψῃ τὸ Ἡρακίστειον, μὲς τὴν Τουρκιᾶ ν' ἀνάψῃ,
 Καὶ τοὺς προαιωνίους μας ἐχθροὺς νὰ κατακάψῃ!
 Καὶ μὲς τῆς μάχης τὸν καπνὸ, στῶν κανονιῶν τοὺς κρότους,
 Νὰ εὐρεθῶ κ' ἐγὼ περὶ τὴν μάχην ἀπ' τοὺς πρώτους.
 Καὶ μόνον τότε, τότε ἐγὼ θὰ εὐρῶ ἡσυχίαν . . .
 Ἡ παγωμένη μου καρδιά θέλει καὶ πλάκα κρῶν!

Ἀντίθετος συμβουλή πρὸς τὰς νέας. (α)

Καθὼς ἂν τῆς ἀνοίξεως τῆς λείψουν τὰ λουλούδια
 Καθὼς ἂν λείψῃ τῆς νυκτὸς ἡ ἐρωτικὴ Σελήνη,
 Οὔτε ἡ ἀνοιξίς ἔμπορεῖ νὰ προκαλῆ τραγοῦδιζ
 Οὔτε ἡ νύκτα ἡ ἄχαρη ἔπιθυμητὴ νὰ γίνῃ.

Οὔτω κ' ἡ νέα ἡ δροσερὰ, ἡ τρυφερὰ, ἡ θεῖα,
 Χωρὶς τὸ θεῖον αἶσθημα τοῦ ἔρωτος θὰ μοιᾶζῃ
 Ἐν ἔτος χῶρις ἀνοιξίν, ἀνοιξίν χῶρις ἴα,
 Καὶ τότε στὴν καρδιά της ἀνακηθισαία θ' ἀκμάζῃ!

Θ' ἀχνίση, λὲς, ἡ ὄψις της καὶ δάκρυα θὰ χύσῃ
 Ἡ νέα ποῦ πέση σ' ἔρωτος τὴ μαγικὴ πλεκτάνη,
 Ἡ λύπη, λὲς, τὴν λάμψι της τὴ φωτεινὴ θὰ σβύσῃ,
 Καὶ τὴν καρδιά της ἀσπλαγχνά ὁ ἔρωτος θὰ μαράνη . . .

Ἀπίστευτον! Τὰ δάκρυα, (ἂν ἴσως καὶ τὰ χύσῃ)
 Θὰ ἦναι νέκταρ τ' οὐρανοῦ, γλυκὸ σὰν τὸ φιλάκι
 Κι' ἂν ἴσως καὶ ἡ ὄψις της ἡ ῥοδινὴ ἀχνίση,
 Κι' ἂν τῆς ἀχνίση τὸ εὖοσμο δροσάτο μαγουλάκι,

(α) Ποιητής, οὗ τινος τὸ ὄνομα δὲν δικαιόμαι νὰ γνωστοποιήσω, ἔγραψε ποιημάτιον ἐπιγράφων αὐτὸ « Συμβουλή πρὸς τὰς νέας. » Δι' αὐτοῦ συμβουλεύει τὰς νεάνιδας ν' ἀπέχωναι τοῦ ἔρωτος, διότι αἱ ἀπαλαὶ αὐτῶν καρδίαι θέλουσι μαρανθῆ, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των θέλουσι βεῦσει δάκρυα πικρίας, τὰ ῥοδόχροα μῆλα τῶν παρειῶν των θέλουσι καταστῆ πελιδνά, καὶ θὰ δηλητηριασθῆ τέλος ἡ νεαρὰ αὐτῶν καὶ θελκτικῆρος καλλονὴ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τοῦ μαγικῆς ἔχοντος τὰς πλεκτάνας . . . καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Δοθέντος μοι παρὰ τοῦ ποιητοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ποιηματίου πρὸς ἀνάγνωσιν, συνέθεσα τὴν ἀνά χειρὰς ἀπάντησιν, ἣν μοι ἐνέπνευσε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ φρικαλέα, ἡ καταστρεπτικὴ, ἡ ἐπιπορευτικὴ ἡ ἀκαταμάχητος ἰδέα τῆς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἀποχωρησῆς τοῦ ἔρωτος τοῦ γλυκύτερου τῶν αἰσθημάτων, ἐκ τοῦ κόσμου τούτου!

Θὰ πῆ πῶς τοῦ αἰσθήματος ἀπέκτησε τὸ χρῶμα,
 Θὰ πῆ πῶς ἡ καρδία τῆς πλάκα σκληρὴ δὲν μοιάζει,
 Θὰ πῆ πῶς εἶν' εὐαίσθητος, ὅχι τὰν κρῦο πτώμα,
 Ἀλλ' ὅπως ὕταν ἐραστής τῆ φίλη του κυττάζει!

Δὲν ἔτυχεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότης σου νὰ δώσης
 Φίλημα ἔρωτος γλυκὸ ἔστα φλογερὰ τὰ χεῖλη
 Νεάνιδος ποῦ ἔπαλλε γιὰ σένα, καὶ ν' ἀπλώσης
 Τὸ χέρι σου ἔστην κόμη τῆς καὶ νὰ τῆς εἴπῃς « φίλη,

» Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ νεανικὴ καρδία,
 » Ὡς τοὺς Ἀγγέλους ἀγαπᾷ ὁ τοῦ πικρῶτος Δεσπότης,
 » Ὡς ἡ νεότης ἀγαπᾷ τὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα,
 » Ψυχὴ μου! θνητὴ δὲν εἶσαι, μοῦ φαίνεσαι θεότης! »

Κ' ἐκείνη εἰς ἀπάντησιν δὲν ἔτυχε νὰ κύψῃ,
 Καὶ νὰ σοῦ θέσῃ φίλημα ἔστο στόμα γιὰ σφραγίδα,
 Καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐν δάκρυο νὰ βίψῃ,
 Δάκρυ θερμὸ εὐαίσθητο. γλυκὸ ἔσαν τὴν ἐλπίδα;

Αὐτὸ εἶν' τὸ δάκρυ τοῦ ἔρωτος ποῦ τῶδωκες πικρότη,
 Τέτοιος ὁ ἔρωτος ὁ ἀγνὸς ποῦ τόνε ἔτυχε μαγία!
 Ὡ νέες μου, ἡ συμβουλή ποῦ δίδω ἐγὼ ἔστη νιότη,
 Εἶν' ν' ἀγαπᾶτε μ' ἔρωτα, μ' ἐρωτικὴ καρδία...

ΤΑ ΑΝΘΗ.

Ἄνθη ὠραῖα, τρυφερὰ καὶ ἀρωματισμένα,
 Καὶ τοὶ δὲν ἔχετε φωνὴν, καὶ τοὶ νὰς σφραγίσθε,
 Πολλὰ πολλάκις λέγετε καὶ εὐλογεῖτε σεῖς εἰσθε,
 Καὶ εἰσθε τῆς ἀνοιξέως καὶ τῆς ζωῆς χαρὰ.

Καὶ εἰσθε σεῖς ἡ ποίησις καὶ ἡ εὐαίσθησις
 Σεῖς εἰσθε τὸ μειδιάμα τῆς φύσεως τὸ θεῖον,
 Τοῦ ἔαρος ἐρύθημα, τῆς γῆς τὸ μεγαλεῖον,
 Ὡ! διὰ σὰς ὁ βίος μας ἐκλήθ' ἴσως ζωή!

Κ' εἰσθε, ὦ ἄνθη τρυφερὰ, χαρὰ καὶ λύπη ἅμα
 Στολίζετε τὸν πλόκαμον καλλιπαρύφου νέας,
 Ἀλλὰ πολλάκις θάλλετε μαζὺ μὲ τὰς Ἰτέας,
 Καὶ ραίνετε τὰ μνήματα ἀγαπητῶν νεκρῶν!

Μὲ ἄνθη, μ' ἄνθη πλέκεται ὁ στέφανος νυμφίου,
 Μὲ ἄνθη αἱ νεάνιδες κοσμοῦν ὠραῖα στήθη,
 Μὲ ἄνθη πλὴν στολίζεται καὶ ἂν τις ἐκοιμήθη
 Τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον, ἀθῶα καὶ ἀγνή!

Εἶναι καὶ τ' ἄνθ' ἀνόμοια ὡς τοῦ Ἀδάμ, τὰ τέκνα!
 Τὸ ρόδον εἶναι ζωηρὸν καὶ πλήρες εὐθυμίας,
 Ὁ κρίνος εἶναι θλίψεως εἰκὼν καὶ ἀθυμίας
 Καὶ τ' ἄνθη ὄψεις ἔχουσι καὶ λύπης καὶ χαρᾶς.

Ὁ κόσμος εἶν' ἀνάμικτος ἀπὸ χαρὰν καὶ πόνους,
 Καὶ εἶναι κράμα θλίψεως μαζὺ καὶ εὐτυχίας...
 Ὡ! τὰς ἀσπλάγχχνους εὐλογεῖ καὶ τὰς σκληρὰς καρδίας,
 Διότι δὲν αἰσθάνονται, καὶ οὐδὲν τὰς συγκινεῖ!!

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ.

Πρωτομαγιά ζημερώσε, δροσάτη, μυρωμένη,
 Μ' ἄνθη πολλὰ μὲ λούλουδα ἔστους κάμπους στολισμένη!
 Στεφάνους εἰς τὴν θύραν του κάθε θνητὸς ἀνῆρτα,
 Καὶ πάντες ἐστολίζαντο μὲ ρόδα καὶ μὲ μύρτα.

Πρωτομαγιά λαμπρότατη γιὰ ὅλους ζημερόνει,
 Ἀλλὰ μὲ τὰ φοβερότατα ἢ χελιδῶν, τ' ἀηδόνι.

Ὁ κόσμος ὅλος χαίρεται, καὶ υἱοὶ καὶ νιῆς γελοῦνε,
 Μὲς τ' ἄνθη ξεφαντώνουνε, μέρα γλυκεῖα περνῶνε!
 Γιὰ μὲ ὑπάρχει θάνατος καὶ τρομερὸ σκοτάδι!...
 Ἄλλοι τὸ Μάϊ βλέπουνε, ἐγὼ βλέπω τὸν Ἄδη...
 Ἄλλοι τραγούδια βλέπουνε καὶ τρυφερὰ λουλούδια!...
 Ἐγὼ δὲ νεκρολούλουδα καὶ νεκρικὰ τραγούδια!...
 Θεέ μου!... ἂν ἠμπόρουνα τὸν πόνο μου νὰ γράψω!...
 Ἄλλ' ὄχι... κάθε αἴσθημα πρέπει σκληρὰ νὰ θάψω!
 Γιατὶ κάνενας ἄνθρωπος, κάνεις δὲν θὰ δακρύση
 Γὲς θλίψες μου, τὸν πόνον μου ἂν ἴσως ἀγροικήση.
 Ὅσα κι' ἂν ψάλλῃς καὶ ἂν πῆς, ὦ Μοῦσά μου, θλιμμένη,
 Θὰ εἶναι λόγια ἄχρηστα, θὰ ἴν' ὁμιλία ξένη!
 Μία καρδιά ἠδύνατο νὰ κλάυση δι' ἐμένα,
 Πλὴν καὶ αὐτὴ... εἶναι μακρὰν, εἶναι μακρὰν στὰ ξένα!
 Ἀλλὰ κι' αὐτὴ θὰ ἐκλάιε γιὰ μὲ, θὰ ἐλυπεῖτο,
 Ἄν ἔβλεπε τὴ θλίψι μου, ἂν παροῦσα ἦτο;
 Ὡ! ὄχι! ὄχι! δι' αὐτὴν εἶν' ξέναί αἱ δῦναι!
 Μὴ δὲν εἶν' εὔα καὶ αὐτὴ, γυνὴ κι' αὐτὴ δὲν εἶναι;

Η ΓΥΝΗ. (α)

- » Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασίων.
 » Δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαὶ
 » Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία.
 » Ἄλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακόν.
 (Εὐριπίδης).

4.

Μισῶ, μισῶ τὸν ἔρωτα ποῦ τόρρα βασιλεύει
 Εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τωρινῶν οὐτιδανῶν παρθένων,

(α) Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀναγνώστη ὅτι ἐν τῇ παραφορᾷ ἐγράψαμεν τὸ ἀνωτέρω ποίημα οὐ τινος ἑκαστοῦ στίχου εἶναι μία ὕβρις, διότι τὴν χολὴν μας ἐπέταξεν ἕν ἀνάξιον μέλος αὐτοῦ.

Μισῶ τὸ βλέμμα ἔνδακρυ τῆς νέας ποῦ μοῦ νεύει,
 Εἶναι ψευδὲς ἀπατηλὸν, μὲ τέχνην μεμιγμένον!
 Ὡ! τοὺς πηλοὺς τῆς γυναικὸς δὲν ἀγαπῶ καθόλου,
 Εἶναι πηλοὶ προσποιητοὶ, κυήματα τοῦ δόλου!

2.

Ὡ αἴσθημα πανίερρον! ἀγνὸν ὡς ἡ θεότης!
 Ὡς ἡ ἐλπίς γλυκύτατον, ὡς ἄνοιξις ὠραῖον,
 Ὡ ἔρωτος, ὃν ἀείποτε ἀγνίς ἡ ἀθωότης,
 Αἴσθημα ἔνθερμον ψυχὰς γενναίας μόνον καίον,
 Τῶν νεανίδων αἱ ψυχαὶ δὲν σ' ἐκτιμοῦν διόλου,
 Σ' αὐτὰς πλέον κατήνητες αἴσθημ' ἀπάτης δόλου!

3.

Ποτὲ ψυχὴ νεάνιδος δὲν ἔννοε τί εἶσαι,
 Ποτὲ τῆς δὲν ἐλάτρευσε τὰ θεῖα θέλγητρά σου!
 Ἥλιε, ἄστρον τ' οὐρανοῦ, ἀκτινοβόλον, δῦσε,
 Καὶ μὴ θεραμίσεις τὴν γυνὴν μ' ἀκτίνας τὰς θερμάς σου!
 ἔχει καρδίαν ἄθερμον, καρδίαν διαβόλου!
 Δὲν ἐμφωλεύει ἐν αὐτῇ ἡ αἴσθημα τοῦ δόλου!

4.

Σελήνη, ἄστρον ἔρωτος, ἀπόκρυφος μαγίξ,
 Τὸ φῶς σου σπεῦσ' ἀπόκρυψον εἰς ἐρεβώδη νέφη,
 Δὲν σ' ἔννοε νεάνιδος ἡ ἄπιστος καρδία,
 Καρδία ἥτις πώποτε αἰσθήματα δὲν τρέφει
 Καρδία, φεῦ! ἀμάλακτος, ἀναίσθητος καθόλου,
 Αἴσθημα μόνον τρέφουσα, τέχνης, ἀπάτης, δόλου!

5.

Καὶ σὺ, ὦ μυριόδροσος αὔρα τῶν ἀρωμάτων,
 ἡ ἀκαταμάχητος ψυχὰς παρθένων ἀναισθητῶν,
 Διὰ τὴν ἀκαταμάχητον ἀθωότητάς σου, τὰ κάλλη τὰ φρικτὰ των,
 Μοῦσεῖο ἀθωότητος, παρθενικῶν χαρίτων

Δὲν εἶναι κάλλη ἔραστὰ, δὲν τ' ἀγαπῶ καθόλου,
ἔχουν ἀκάνθας τρομεράς, τέχνης, ἀπάτης, δόλου!

6.

Καὶ σεις, ὦ ἄνθη εὖοσμα τοῦ θελκτικοῦ Ματοῦ,
Ὡ ρόδα τῆς ἀνοίξεως καὶ κρίνα, μαρανθῆτε,
Αἱ νέαι μας δὲν θέλγονται εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ ἴου! . .
Ὡ ἄνθη μου, ἐκλείψατε, μαράνθητε, χαθῆτε!
Τὰς τωρινὰς νεάνιδας δὲν θέλγετε καθόλου,
Εἶναι νεάνιδες φρικταί, τέχνης, ἀπάτης, δόλου!

7.

Ποσάκις δὲν ἐδάκρυσεν ὁ ὀφθαλμὸς παρθένου!
Παλμὸς ἐρωτικώτατος, ἀλλ' ὅμως δὲν τῆ ἤλθε! . .
Ποσάκις δὲν ἐφίλησε τὰ χεῖλη ἐρωμένου,
Ὦν ν' ἀγαπήσῃ μ' ἔρωτα εἰς νοῦν δὲν τῆ ἐπῆλθε!
Ποσάκις δὲν σοὶ ὤμοσε, μετ' ἔρωτος ἀδόλου
Πῶς σ' ἀγαπᾷ, κ' ἐπιτοκος, ὤμοσεν ὄρκον δόλου!

8.

Ἠγάπησες, ὦ δύστηνε, νεάνιδα ὠραίαν;
Τὸν λάκκον σου ἀνέσκαψες κ' ἐτάφης ἀναιτίως!
Ἐδώκες πίστιν ἄπειρον τοῦ ἔρωτος εἰς νέαν;
Τὰ σπλάγχνα σου διέσχισες, ὦ τάλα, ἐκουσίως!
Θὰ σὲ προδώσ' ἢ ἄπιστος μὲ τέχνην διαβόλου,
Τὸ αἶσθημά της δὲν εἶναι ἢ αἶσθημα τοῦ δόλου!

9.

Μισήσατε τὰ βλέμματα τοῦ ἔρωτος ποῦ δίδουν
Αἱ νέαι μας, τὰ αἰσχίστα αὐτὰ τοῦ κόσμου κτήνη,
Κάθε στιγμήν αἱ ἄπιστοι, καθ' ὅραν ἡμᾶς προδίδουν,
Τὴν ἀσπλαγγον καρδίαν των ὁ ἔρως δὲν ἠδύνει!
Τὸν ἔρωτα δὲν σέβονται αἱ ἄπιστοι καθόλου,
Τὰ πάντα των προσποιήσεις, κημήματα τοῦ δόλου!

10.

Ἡ νέα ἦν ἠγάπησες φρικτὰ θὰ σὲ προδώσῃ!
Τὰ γύναια δὲν ἐννοοῦν τί λέγει ὁ παλμὸς σου!
Φιλήματα, ἀλλοίμονον! ἴσως πολλὰ σοὶ δώσῃ,
Καὶ ὅταν σὺ ὀρκίζεσαι πῶς εἶν' αὐτὴ τὸ φῶς σου,
Πῶς δὲν ἀντήλλασες αὐτὴν μετὰ τοῦ κόσμου ὅλου,
Ὡ! σὲ προδίδει βέβαια, μετὰ ἀπάτης, δόλου!

11.

Τοιαύτη εἶν' ἡ φύσις τῆς τῆς ἀμειλίχτου νέας!
Δὲν τὴν τρομάζουν δάκρυα καὶ στεναγμοὶ κ' δῶναι,
Δὲν καταθαυκαλίζεται εἰς ὄψιν ἄλλης θεάς,
Ἡ τῆς τοῦ πλούτου, τοῦ χρυσοῦ, ὅστις θεὸς τις εἶναι
Τὸν ἔρωτα δὲν ἐννοεῖ, δὲν σέβεται καθόλου,
Αἱ τρυφερὰ ἐκφράσεις της εἶναι ἐκφράσεις δόλου!

12.

Ἐνῶ μαζῆ σου ἄλλοτε τὸν ἔρωτα ἐγεύθη,
Καὶ χίλια φιλήματα θερμὰ ὡς τὴν καρδίαν
Ἐφλόγισαν τὰ χεῖλη της, ποσῶς δὲν ἐδεσμεύθη! . . .
Καὶ μὲ μεγάλην αὔριον, οἰκτρὰν ἀναισθησίαν,
Σὲ ἀπαντᾷ, διέρχεται ὡς ἄγνωστος καθόλου . . .
Ὡ! γύναια παμμίαιρα! τέχνης, ἀπάτης, δόλου!

13.

Ὡ! πλέον δὲν ἠδύνομαι εἰς τὰ πλαστά σὰς κάλλη!
Καταφρονῶ τὰ βλέμματα, ὦ νέα, ἃ μοὶ νέσεις,
Ἀηδιάζω τὴν γυνὴν, ἃς τὴν λατρεύουν ἄλλοι . . .
Νεάνις! . . . ὄν ἐπίπλαστον! ποτὲ δὲν μὲ μαγεύεις!
Φεῦγε, ὦ κόσμε, ἄπεχε ἀπ' τὴν γυνὴν καθόλου,
Εἶναι φρικτῶδες, ἄμορφον κρεῖμμα ἀπάτης, δόλου!

Πρὸς τὸν Κον. Ἀχιλλέα Παράσχο.

Δὲν σὲ γνωρίζω οὔτε κἀν, ἀγαπητὲ Παράσχο,
Καὶ ὅμως σ' ἔχω ἀδελφὸν καὶ φίλον τῆς καρδίας...
Ἄν πάσχης, φίλε, ἠθικῶς, κ' ἐγὼ μὲ σὲ συμπάσχω,
Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ τοῦ ἔρωτος ἐγεύθην τὰς πικρίας...

Κ' ἐγὼ ἐν ὄν ἐλάτρευσα, ὡς σὺ μίην Μαρίαν,
Μοὶ ἔλεγεν ἡ δόλιος πῶς μ' ἀγαπᾷ κ' ἐμένα,
Πῶς μ' ἀγαπᾷ μὲ ἔρωτα φλογώδη, μὲ μανίαν...
Τὸ 'πίστευσα!... τὸ ἔλεγε μὲ μάτια δακρυσιμένα!

Ὡ! τὴν ἀνύψωσα κ' ἐγὼ στοὺς Οὐρανοὺς, στὰ νέφη,
Τὴν ἔκαμα θεότητα, τὴν ἔνδυσα Ζεφύρους,
Ἐνόμισα πῶς ἔρωτα ἀγνὸν δι' ἐμὲ τρέφει...
Ἐπίστευσα τὸ βλέμμα της, τοὺς ὄρκους τοὺς ἀπείρους!

Ὁ Κόσμος ὅλος δι' ἐμὲ, ἦν ἐν μειδιαμᾶ της,
Ὁ θάνατός μου ἐν δάκρυ της, ἡ ἕνας στεναγμός της,
Σελήνη κ' ἥλιος ἦτανε γλᾶ μὲ τὰ βλέμματά της!
Κ' εὐτύχημα παρμύγιστον εἰς τρυφερὸς παλμός της!

Καὶ ὅμως ἔφθασε καιρὸς ποῦ οὔτε μ' ἐνθυμεῖται,
Ὁ ἔρωσ μας, ἀλλοίμονον! ἐτάφη, λησμονήθη!
Ὡ! τὴν Μαρίαν σου κι' αὐτὴ ἡ ἄπιστος μιμεῖται,
Τὰ τόσα μας φιλήματα τὰ κάλυψεν ἡ λήθη!

Ἄλλ' ἂν αὐτὴ λησμόνησε τοὺς ὄρκους τοὺς μυρίους,
Δὲν λησμονῶ τοὺς στεναγμοὺς ἐγὼ καθὼς ἐκείνη,
Δὲν λησμονῶ τοῦ ἔρωτος τόσους παλμοὺς ἀγίους,
Δὲν λησμονῶ τις εὐκόλα τὰ δάκρυα ποῦ χύνει!

Βλέμματα πόσα θελκτικὰ παρθένων ὡς ἀγγέλων,
Πνέοντα πῦρ ἐρωτικὸν καὶ ἔρωτα διψῶντα
Δὲν ἐποξεύοντο σ' ἐμὲ, κ' ἐγὼ πικρῶς ἐγέλων!...
Τῆς τύχης, αἴμοι! ἔβλεπον τὸν σαρκασμὸν παρόντα!

Καὶ μόνην ἀνακούφιαν εὐρίσκω τ' ἄσματά σου,
Τοὺς στίχους σου ποῦ ἔρωτα καὶ πάθος ἀποπνέουν...
Τὰ δάκρυά μου μίγνυνται μαζῆ μὲ τὰ 'δικά σου,
Τὸν χάρτην ἐφ' οὗ ἔγραψες τὸν πυρπολοῦν, τὸν καίου!

Ὡ! γραφε, γράφε, ποιητὰ, ἐρωτικὸν πῦρ χύνε,
Εἰς δάκρυ βάφε ἔρωτος καὶ λύπης τὴν γραφίδα,
Οἱ στίχοι σου διὰ ἐμὲ παρήγοροι θὰ ἦναι,
Θὰ ἦν' ὡς δένδρον εἰς φρικτὴν χειμῶνος καταγιγίδα!

'Στοὺς κλόνους του ἐν ἄσυλον θένε εὐρίσκ' ὁ τάλας!
Οἱ στίχοι σου περιπαθῶς ἐμὲ θὰ συγκινῶσι,
Ποιήσεις, φίλε Ἀχιλλεῦ, δὲν θ' ἀναγνώσω ἄλλας,
Ἐνόσω αἱ ποιήσεις σου ὑπάρχουσι καὶ ζῶσι!

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

Σήμερον πόσοι χαίρονται!
Πόσοι θνητοὶ γελῶσιν!
Εἶν' εὐτοχεῖς, εὐδαίμονες...
Τὰς λύπας ἀγνοοῦν...

Καὶ ὅμως ἄλλοι κλαίουσι,
Παγώνουσι, πεινώσιν,

ὡς ἄνηθ, φεῦ! μαραίνονται
καὶ σικτρῶς φυλλορροοῦν!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Πανηγυρίζουν άνθρωποι
 Ποῦ ἔχουσι καρδίας
 Ὃστὸν κόσμον ὁποῦ πάλλουσι
 Γι' αὐτούς . . . εἶν' εὐτυχεῖς!
 Γιὰ μένα ποῖος χαίρεται;
 Οὔτε καρδίας μίας
 Φίλοι παλμοὶ ἀκούονται . . .
 Δὲν μ' ἀγαπᾶ οὐδαίς! . . .

Τὰ μητρικὰ φιλήματα
 Εἶν' ἄγνωστα σ' ἐμένα . . .
 Τὰ τοῦ πατρὸς θωπεύματα
 Μ' ἀφήκαν πρὸ ἐτῶν,
 Κι' ὁ ἔρωσ ἀν ἐφώλευσεν
 Εἰς στήθη φλογισμένα,
 Στὰ στήθη μου ἐφώλευσε
 Καταστροφὴν ζητῶν.

Καὶ ὅμως οὔτ' ὁ ἔρωσ μου,
 Ὁ φλογερὸς μου ἔρωσ,
 Ἐκείνην, φεῦ! δὲν ἔπεισε
 Νὰ μ' ἀγκυπησῇ κἀν . . .
 Ἐνῶ δὲ ζῶ, ἀπέθανα,
 Ἀπέθανα ἀκαίρως,
 Εἴμ' ἀτυχὴς κι' ἀπόλετο
 Γιὰ μένανε τὸ πᾶν!

Ποτέ μου δὲν ἠγάπησα
 Τοῦ τάφου τὸ σκοταδι . . .
 Ποσάκις πλὴν ἐτόλμησα
 Νὰ εἶπω « τὸ ποθῶ »!

Εἶναι οἰκτρὸς ὁ βίος μου,
 Ὁ! προτιμῶ τὸν ἀδῆ!
 Παρὰ ζωὴν ἀβίωτον
 Εἶν' κάλλιο νὰ χαθῶ!

Κι' ἀφοῦ στὸ κρῖο μνημῆμά μου
 Δὲν ἔχω, φεῦ! κανένα
 Νὰ ἔλθῃ δάκρυ χύνοντας
 Τὴν πλάκα ν' ἀσπασθῇ,
 Τί θέλω νὰ μὲ θάψουνε;
 Ταφὴ πρέπει σ' ἐμένα;
 Τὸ σῶμά μου τὸ ἄψυχο
 Ὃστὴ θάλασσ' ἄς ριφθῇ!

25 Ἀπριλίου 1869.

ΤΟ ΦΙΛΑΚΙ.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

1.

Τὸ θερμὸ σου ἐκείνο φιλάκι
 Τὰς ψυχὰς μας συνήνωσ' εἰς μίαν . . .
 Εἰς περίστασιν τάχα ὁποῖαν,
 Τὸ φιλάκι αὐτὸ θὰ χαθῇ;

2.

Τὸν καιρὸν, τὸν Θεὸν, ἢ τὸν τάφον
 Δὲν φοβοῦμαι, φιλιτάτη, καθόλου!
 Ἡ τοῦ κόσμου συνάσπισις ὅλου
 Δὲν μοῦ πέρνει τὸ θεῖο φιλί!

3.

Ὁ! αἰσθάνομ' αὐτὸ τ' ἀχειλάκι
 Φλογερὸ ὅταν τὸ ὑστερο βράδυ
 Πού μ' ἐφίλιε γλυκὰ ὁ σκοτάδι,
 Κι' ὁποῦ τῶρα . . . Θεέ!.. μὲ μισεῖ!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

4.

Ἐάν θυμοῦμαι τὴν ὥρα ἐκείνη
 Ἡ ψυχὴ μου ἀγάλλεται, χαίρει,
 Κ' ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ μὲ φέρει
 Ἀπὸ λύπ' εἰς χαρὰ μυστικὴ!

5.

Πόσες, πόσες φορές ὁ καυμένος
 Δὲν ἐξάμωσα τάχα τὸ χέρι
 Γιὰ ν' ἀρπάξω θανάτου μαχαῖρι
 Τῆ σκληρὰ μου νὰ κόψω ζωή;

6.

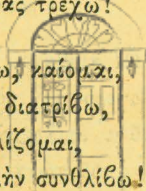
Ἀλλὰ ξάφνου τὸ χέρι παγώνει
 Στὴ λαβὴ του ἐπάνω, φιλότατη,
 Τὸ μαχαῖρι εὐκόλως δὲν δράττει...
 Ἐνθυμοῦμαι θερμὸ τὸ φιλί!

Η ΣΙΧΗ ΩΔΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΟΥ.

(Μετάφρασις.)

Εἰρήνην δὲν ἐπέτυχα
 Καὶ πόλεμον δὲν ἔχω,
 Κ' ἐνῶ ἴστην γῆν εὐρίσκομαι,
 Εἰς τοὺς αἰθέρας τρέχω!

Τρέμω, ἐλπίζω, καίουμαι,
 Κ' εἰς πάγους διατρέβω,
 Οὐδὲν ἐναγκαλίζομαι,
 Τὸ σύμπαν πλὴν συνθλίβω!

Εἰς φυλακὴν μὲ ἔχει τις
 Κ' εἶν' ἀνοικτὴ καὶ κλείει,
 Δὲν μὲ κρατεῖ μὲν δέσμιον,
 Ἀλλὰ δὲν μ' ἀπολύει!

Φαρμακερὰ τοῦ ἔρωτος
 Μὲ τυραννοῦσι βέλη,
 Ὁ ἔρωσ δὲν μ' ἐφόνευσε,
 Ὅμως νὰ ζῶ δὲν θέλει!

Μ' ἐλλείπουνσι τὰ ὄμματα,
 Τὸ ὄμμα μου πλὴν βλέπει
 Ἐλλείπει καὶ ἡ γλῶσσά μου,
 Ἀλλὰ προφέρει ἔπη.

Νὰ πάθω ἐπεθύμησα
 Κ' ἐγὼ, νὰ ὑποφέρω,
 Ἀλλὰ... αἰτῶν βοήθειαν
 Φωνὴν συνάμα αἶρω!

Ἐμὲ αὐτὸν ἐμίσησα
 Καὶ ἀγαπῶ ἐκείνην,
 Μὲ λύπην, οἴμοι! τρέφομαι,
 Μὲ λύπην μὲ ὀδύνην!

Γελῶ, γελῶ ὁ δαίλαιος,
 Ἀλλὰ θρηνῶ συνάμα!
 Ἐπιποθῶ τὴν ὑπαρξιν,
 Καὶ τῆς ζωῆς τὸ δράμα,

Τὸν τάφον πλὴν ἐπόθησα,
 Γλυκὺς ὁ τάφος εἶναι...
 Τοιοῦτος, φεῦ! κατήντησα,
 Ἔνεκα σοῦ, ὦ γύναι!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ.

ΔΕΝ ΗΓΑΠΗΣΕΣ!

(Μειάφρασις ἐκ τῶν τοῦ Π. Ροσσέτη.)

1.

Ποτέ σου δὲν ἠγάπησες! ἀλλοίμονον ἂν μάθη
 Αὐτὸ πτηνόν τι καὶ τὸ 'πῆ' στοῦ βύρακος τὰ βάθη!
 Ἀλλοίμονον ἂν τὸ εἶπῃ πλανόν τι βεῦμ' ἀέρος
 Εἰς τοὺς ἀστέρας ὑψηλά, ἐπάνω τοῦ αἰθέρος!
 Ἀστέρες καὶ βυάκια ἂν πληροφορηθῶσι,
 Σκιάν καὶ φῶς, ὦ δυστυχῆ, εὐθὺς θά σ' ἀρνηθῶσι!

2.

Ποτέ σου δὲν ἠγάπησες! Ἄν ἡ φυλλὰς τ' ἀκούσῃ
 Καὶ εἰς τὰς λόχμας τὸ εἶπῃ ποῦ τὴν περικυκλοῦσι,
 ὦ! μὲ τὴν κόμην ἄτακτον, μὲ λυπηρὸν τὸ ἦθος
 Θέλει πλανᾶσ' ἐντὸς αὐτῶν μὲ 'βαρμημένον στήθος'
 Ἀλλὰ κ' οἱ κλάδοι ἂν ποτὲ τὸ πληροφορηθῶσι,
 Σκιάν καὶ ἀνακούφισιν κ' αὐτοὶ θά σ' ἀρνηθῶσι!

3.

Ποτέ σου δὲν ἠγάπησες! κ' ἴσως σιγὴν νομίζεις
 Ὅτι ποτὲ 'στὴν λάρνακα θά εὔρης . . . μὴ ἐλπίζεις! . . .
 Ἀλλοίμονον ἂν ἀφυπνῶν ὁ βύας τοὺς θανόντας,
 Τοῖς εἶπει ὅ,τι ἔπραξες καὶ πράττεις μὲ τοὺς ζώντας!
 Κι' οἱ τάφοι ἂν τὸ ἐγκλημα τὸ πληροφορηθῶσι,
 Σιγὴν κ' εἰρήνην καὶ αὐτοὶ, κ' αὐτοὶ θά σ' ἀρνηθῶσι!

4.

Ποτέ σου δὲν ἠγάπησες! Ἐάν ποτ' εὐτυχήσῃς
 Τὴν πτῆσιν φέρων ὑψηλά τὴν γῆν αὐτὴν ἀφήσῃς,
 Εἰς οὐρανὸν ἂν πορευθῆς, ἔρημον πόνου, λύπης,

'Στὸν κόσμον ἄνευ ἔρωτος πῶς ἔζησες μὴ εἰπῆς'
 Διότι ἂν τὰ Χερουβιμ τὸ πληροφορηθῶσι!
 ὦ! τότε τὸν Παράδεισον κ' αὐτὰ θά σ' ἀρνηθῶσι!

ΗΓΑΠΗΣΑ. (α)

1.

Ἐγὼ, ἐγὼ ἠγάπησα μὲ αἴσθημα ἀκμαῖον,
 'Στὰ στήθη μου ἐφώλευσε τὸ πάθος τὸ ὠραῖον . . .
 Ἀλλ' ὅμως οὔτε βυάκες σκιάν μοι χροηγοῦσι,
 Οὔτε ἀστέρες δι' ἐμὲ τὴν γῆν φωταγωγοῦσι!
 Ἐντὸς τοῦ βύρακος ποτὲ δὲν βλέπω τὴν σκιάν μου! . . .
 Ἄντι σκιᾶς μου ἐνορῶ τὴν ἄπιστον θεάν μου!
 Ἄν οἱ ἀστέρες χύνουσι μαρμαρυγὰς γλυκειάς,
 Δι' ἄλλους φεῦ! τὰς χύνουσιν υἱοὺς τῆς εὐτυχίας . . .
 ὦ! ἐγὼ σκότος πάντοτε καὶ μαῦρα νέφη βλέπω,
 Κι' ἄντι ἀνθέων θαλλερῶν στόνους καὶ λύπας δρέπω! . . .

2.

Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἠγάπησα ἀγνήν τινα παρθένον
 Μὲ ἔρωτα θερμότατον καὶ ἐξηγιασμένον,
 Ἀλλ' ὅμως οὔτε ἡ φυλλὰς κ' ἡ λόχμη μὲ σκεπάζουσι,
 Οὐδὲ οἱ κλάδοι μὲ πυκνὰ τὰ φύλλα μὲ σκιάζουν!
 Ἐντὸς μου ἔχω ἥλιον δεσ αἰωνίως καίει
 Καὶ πυρκαϊστους πέριξ μου ἀκτίνας διαχέει.
 Ἐν μόνον της μειδιάμα, ἐν δάκρυ της καὶ μόνον . . .
 Μόνον αὐτὸ θά ἔπαυε τοῦ στήθους μου τὸν πόνον . . .

(α) Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἔγραψα εἰς ἀπάντησιν τοῦ προηγουμένου,
 θέλων ν' ἀποδείξω τῷ Ἰταλῷ ποιητῇ, ὅτι δὲν καθιστᾷ τὸν θνητὸν εὐ-
 δαίμονα τὸ ἔρωσ ἀπλῶς, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι ἔρωσ εὐτοχῆς, διότι ἂν εἶναι
 ἔρωσ ἀτυχεύουσα, τότε τὸν ἀποδίδει εὐτυχιστάτον καὶ θά ἦτο προτιμώτε-
 ρον ἐκ τῶν ἄλλων ἔρωτων.

Τι εἶναι τὰ φυλλώματα, αἱ λόχμαι καὶ οἱ κλάδοι,
Ὅταν ἐντός των ὡς πτηνὸν πῶς μ' ἀγαπᾶ δὲν ᾔδη;

3.

Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἠγάπησά, σκληρῶς πλὴν ἠπατήθην,
Τὸν ἔρωτά μας ἢ σκληρὰ παρέδωκ' εἰς τὴν λήθην!
Ἐλπίζω τάχα σάβανον ἐὰν μὲ περιβάλῃ
Καὶ τὰ ὄστα μου ἂν ριφθοῦν ὑποῦ ἰτέα θάλλει,
Ὅτι ἐκεῖ ἀνάπαυσιν κ' εἰρήνην θ' ἀπαντήσω;
ὦ! ... ἡσυχίαν καὶ σιγὴν οὐδέποτε εὐρήσω,
Διότι εἰς τὸν τάφον μου, ἴσθ' ἔρημόν μου μνήμα,
Καθὼς εἰς βράχον μὲ ἀφρούς ἐκσπᾶ θαλάσσης κύμα,
Θά ἔρχεται ἀείποτε ὁ ἦχος φιλημάτων,
Καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οἴμοι! θά σπᾶ καὶ τῶν λοιπῶν μνημάτων!

4.

Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἠγάπησα πλειότερον τῶν ἄλλων,
Ὁ ἔρωσ πλὴν μοι ἔφερε τῆς συμφορᾶς τὸν σάλον...
Ἄν δέ ποτε εἰς οὐρανὸν ὡς μάρτυς βῆμα φέρω,
Ἐὰν εἰπῶ ἠγάπησα καὶ ἔκτοτ' ὑποφέρω,
Ἐὰν τυχὸν τὰ Χερουβιμ καὶ εἰς ἐμὲ προσβλέψουν,
ὦ! τότε τὸν παράδεισον δὲν θά μοι ἐπιτρέψουν!...
Ναί! τὸν παράδεισον ἐγὼ ποτὲ δὲν θ' ἀτενίσω,
Ἄφου ἐτόλμησα θερμῶς, θερμῶς νὰ ἀγαπήσω!
ὦ! πόσον εἶναι εὐτυχῆς καὶ πόσον τρισευδαίμων,
Ἐκεῖνος ὃν τοῦ ἔρωτος δὲν καταλάβει δαίμων!...

ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΖΗΤΩ.

Τὴν εὐτυχίαν πανταχοῦ ζητῶ πᾶσαν ἡμέραν,
Πλὴν εὐτυχίαν οὐδαμοῦ νὰ εὕρω ἠδὲν ἔβην.
Εἰς τὴν ὑδρόγειον ἐγὼ δὲν ἠδυνάθην σφαίραν
Εὐδαιμονίαν νὰ ἴδω... ἐκτός ἂν ἐκοιμήθην!

Ἄν ἐκοιμήθην!... ἀδελφὸς δὲν εἶναι τοῦ θανάτου
Ὁ ὕπνος τάχα; προτιμῶ λοιπὸν νὰ ἀποθάνω...
Ἐν τῷ θανάτῳ ὁ θνητὸς δὲν βλέπει τὰ δεινά του,
Διότι κεῖται ὑψηλὰ ἴστον Οὐρανὸν ἐπάνω!

Ἄς ἀποθάν' ὁ δυστυχῆς, ἀφοῦ καὶ δὲν ἐγεύθην
Οὔτε στιγμὴν κἂν ἀληθοῦς ἐδῶ εὐδαιμονίας...
... ὦ! ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε πῶς ὑπερηφανεύθην
Ὡς εὐτυχῆς, διὰ στιγμᾶς τοῦ ἔρωτος ἀγίας!

Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾶ τὴν ὑπερηφανίαν,
Καὶ τιμωρεῖ τὴν κεφαλὴν θνητοῦ τὴν ἀλαζόνα!
Διότι ἐδοκίμασα στιγμὴν τινα ἀγίαν,
Ἐνόμισα πῶς εὐτυχῆς θά εἶμαι εἰς αἰῶνα!

Ἄησμόνησα τὸ ἄστατον τῶν γυναικῶν ὁ τάλας!
Κ' ἐνόμιζα ὅτι αὐτὴ ἀεὶ θά μὲ λατρεύει,
Καὶ κατεφρόνου ὁ τυφλὸς ἀπάσας φεῦ! τὰς ἄλλας!
... Τώρα τὸν πόνον μου, ὦ! τίς, ὦ! τίς τὸν ἱατρεύει;

ὦ! ἦτο προτιμώτερον νὰ πέσω ἴστον Κεῖθα
Μόλις τῆς Ἡβης τὸν οὐδὸν ἐπάτησα πρὸ χρόνων,
Καὶ ὄχι, ὄχι νὰ ριφθῶ ἴστον κόσμου τὴν κοιλάδα,
Εἰς εὐρὸ πέλαγος κακῶν καὶ συμφορῶν καὶ πόνων!

Τὴν εὐτυχίαν ἐκζητῶ νὰ εὔρω κἂν πρὸς ὄραν,
Πλὴν οὐδαμοῦ εὐρίσκεται ἴστον κόσμον εὐτυχία,
Καὶ καταρῶμαι πάντοτε τὴν μισητὴν Πανδώραν
Διότι τὴν ἀφῆρσεν αὐτὴν ἡ παναθλία!

ὦ! διὰ τὸ γόνυκιον αὐτὸ καὶ τὴν ἐλπίδα
Ἐκ τοῦ ἀθλίου πίθου τῆς δὲν ἄφηνε νὰ φύγῃ;
Τότε εὐκόλως μὲ ἀπλῆν ἐκ χάλυβος λεπίδα,
Εἰς τὸ μνημεῖον τὴν σιγὴν ὦ! ἤθελον προσφύγει!

Ἀλλὰ ἐκείνη μὲ κρατεῖ, ναι, ἡ ἐλπίς ἐκείνη!
Καὶ ἀπατῶμ' ὁ δυστυχῆς κ' ἐλπίζω ἀεχνάως,
Ἄχρῃς οὐ ἔλθῃ ἐπ' ἐμοῦ σικιά κυπαρισσίνη,
Καὶ τῆς ἡμέρας μου τὸ φῶς διαδεχθῆ τὸ χάος!

ΟΝΕΙΡΟΝ.

• Μὴ τάχα δὲν εἶν' ὄνειρον καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμα; •
(Α. Παράσχος.)

Ὅποια νύξ ἦτον αὐτή... μεστὴ γλυκῶν ὀνείρων!...
Τοιαύτας νύκτας, ὦ θεέ, ἄς ἔβλεπα μυρίας!
Τὴν εἶδα ἀποπνέουσαν τὸ ἄρωμα τῶν μύρων,
Καὶ ἐκείνην μόνην τὴν στιγμὴν ἐγεύθην εὐτυχίας!

Πόσον ὠραία, θελκτικὴ μ' ἐφαίνετο καθ' ὕπνου!
Ἐνόμιζα κ' ἐθάδιζεν εἰς ἀνθηρὸν λειμῶνα,
Ἡ κόμη της ἦτο ξανθὴ, διάχρυσος, μυρίπνουσ·
Κ' ἐσθῆτα ἐνεδύετο λευκὴν ὡς τὴν χιόνα!

Τὰ θελκτικὰ της βλέμματα διέχυνον μαγείαν
Τοῦ ἔρωτος τοξεύοντα τὰς φλογεράς ἀκτίνας,
Τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπε λάμψιν τινὰ ἀγίαν...
ὦ!... ν' ἀριθμήσω ἀδυνατῶ τὰς καλλονὰς ἐκείνας!

Γλῶσσα θνητοῦ ἀδυνατεῖ τὸ κάλλος νὰ ὑμνήσῃ
Νεάνιδος ποῦ τὸν θνητὸν ποσῶς δὲν ὁμοιάζει...
Ἀδυνατεῖ τὸ ἄπειρον ὁμοίως νὰ μετρήσῃ
Ὁ ὀφθαλμὸς μας ὁ μικρὸς καὶ μόνον τὸ θαυμάζει.

Τὸ ἄπειρον μόνος ὁ νοῦς, ὁ νοῦς καταλαμβάνει,
Μόνος ἐκεῖνος τὸ νοεῖ καὶ ὄχι, ὄχι ἄλλος:
Καὶ τῆς καρδίας ὁ παλμὸς ἐκεῖνος δὲν λανθάνει,
Ἄλλ' ἐννοεῖ κ' αἰσθάνεται τ' Ἄγγελικόν της κάλλος!

Μὲ εἶδε... μὲ ἠτένισε... τὰς χεῖρας της ἐκτείνει,
Θερμῶς μ' ἐναγκαλιζέται... πέριξ τὸ βλέμμα στρέφει...
Τὴν θελκτικὴν της κεφαλὴν ἐπιχερίτως κλίνει...
Ἐν' ἀσπασμὸν μοὶ ἔδωκε... κ' ἐπέταξε 'στὰ νέφη!

ὦ! ἦτο πῦρ τὸ φίλημα τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνο...
Πόσον θερμὰ μ' ἐφάνησαν τὰ ῥοδιὰ της χεῖλι!...
Τὰς χεῖρας μου ὁ δύστηνος νὰ τὴν ἀρπάσω τείνω...
Ἄλλοίμονον!.. ἐξύπνησα... καὶ σ' ἔγασα, ὦ φίλη!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

Πόσον ὠραία, θελκτικὴ μοὶ φαίνεσαι, ὦ νέα,
Ὅποταν ὑπὸ τὴν λευκὴν καλύπτραν κοκκινίζης
Μόλις προσβάλλει τ' ὄμμα σου τοῦ ἔραστοῦ ἡ θεά,
Καὶ εὐγενῶς σὺ μειδιάς καὶ τὸν ἐνατενίζεις!
Ῥοδόχρουν νέφος φαίνεται τὸ πρόσωπόν σου ὄλον,
Ἡὺς, ἐμφανιζόμενον εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον!

Εἶσαι ὠραία, θελκτικὴ καὶ ὡς τὸ ῥόδον θάλλεις
Ὅποταν ἡ καρδία σου γλυκέως συγκινεῖται
Εἰς τὴν ἐλπίδα τὴν θελκτικὴν τοῦ γάμου σου καὶ πάλλεις.
'Στὸ πρόσωπόν σου ἡ χαρὰ ἀθῶα ζωγραφεῖται,
Καὶ εἰς' ὅλην χαρίεσσα καὶ ζωηρά, ὦ κόρη,
Ὡς τὸν ἀστέρα τῆς αὐγῆς προβάλλοντα 'στὰ ὄρη!

Κι' ὠραιότερα φαίνεσαι εἰς ἔκστασιν βραθεῖαν
Ὅποταν σὺ εὐρίσκεσαι ψυχῆς ἐπιποθούσης!
Ὅταν δὲ σπεύδῃς μὲ χαρὰν ἀνέκφραστον, γλυκεῖαν,
'Στὸ φίλημα τοῦ ἔραστοῦ, ἐλπίδος σου μελλούσης,
Ὁ ἥλιος μοὶ φαίνεσαι, καθ' ἣν στιγμὴν προβάλλει,
Καὶ κἀμνεὶ μὲ τὸ θάλπος του τὴν φύσιν ν' ἀναθάλλῃ.

Χαίρε τοῦ θεῖου ἔρωτος ἡ μόνη εὐφροσύνη!
 Τῆς Εὐας κόρη θελακτική, εἰς σὲ ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου
 Σπανίως ἐδαψίλευσε τὰς θείας καλλονάς του,
 Ἡ χεὶρ ἡ παντοδύναμος ἦτις τὸ πᾶν ἰθύνει!

Ὁ προσφιλὴς τῷ Οὐρανῷ καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἄμα,
 Ὁ ἀνωτέρα τῶν θνητῶν, σ' ἐξέλεξε τὸ θεῖον,
 Ἐν μέσῳ τῶν Ἀγγέλων του, ὡς ἐν τῶν μεγαλείων,
 Καὶ σ' ἔριψε, φεῦ! πρόσκαιρα εἰς τῆς ζωῆς τὸ δράμα!

Εἰς τὸν τάφον τῶν συνοδευσάντων τοὺς Ἀγ- γλους δύο Χωροφυλάκων καὶ πεσόντων ἐν τῇ πρώτῃ συμπλοκῇ.

Ἄπό τινος ἡ δόξασας σιωπηλὴ ὡς φᾶσμα
 Ἐστὸν κόσμον ὅλον ἄγνωστος ἀκούω νὰ πλανᾶται,
 Καὶ δὲν ἐγράφη διὰ σᾶς μία στροφή... ἐν ᾧσμα...
 Καὶ τ' ὄνομά σας καὶ αὐτὸ μαζὺ μὲ σᾶς κοιμάται!

Ἄγωνισταὶ περίβλεπτοι καὶ μάρτυρες μεγάλοι
 Δὲν εἴσθε σεῖς, ὦ ἄσημοι τοῦ κράτους στρατιῶται!...
 Ἡ μνήμη σας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἴσως καὶ θάλλει...
 Αἱ ἐντυπώσεις, πλὴν πετοῦν καὶ χάνονται αἱ πρώται!

Ἐπέσατε, τετέλεσται! πκρήλατ' ἐν τῷ ᾧσμα,
 Καθὼς παρέρχεται τὸ φῶς διάττοντος ἀστέρος,
 Κ' ἡ ἱστορία ἂν ποτὲ 'στοῦ Ἑρωποῦ τὸ δράμα,
 Ἄφιερώση ἔνθακρος σελίδα τινὰ, μέρος,

Μέρος βεδοκίως διὰ σᾶς ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάρχει,
 Εἴσθε μικροὶ καὶ ἄσημοι, σᾶς λησμονῶ ὁ χρόνος,

Αἰότι εἰς τὴν γῆν ἐδῶ, φεῦ! ἡ τιμὴ δὲν ἄρχει!
 Οὐδαὶς δὲ εἶναι ἐξ ὑμῶν ζαπλοῦτου οἴκου γόνου!

Ὁ! ναι, γενναῖα θύματα ἡρώτισμοῦ μεγάλου,
 Ἐπέσατε μαχόμενοι οἱ δύο πρὸς τοσοῦτους,...
 Κ' ἐν μέσῳ τῆς ἐκπλήξεως, τοῦ παγκοσμίου σάλιου,
 Σεῖς μόνοι λησμονήθητε... ὦ! δὲν σᾶς λέγουν Βρούτου;!

Ὁ! πόσαι λεπτομέρειαι ἐγράφησαν, ὀπόσαι,
 Ἐπὶ τοῦ μαύρου δράματος τοῦ Ἑρωποῦ ἀρτίως!...
 Κ' ἐνῶ τοσαύτα ἐγραψαν ἐφημερίδες τόσαι,
 Ἡ λήθη, φεῦ! ἐκάλυψε σᾶς μόνους αἰωνίως!

Ὅποταν ἐξ Ἡρωῖσμοῦ τὸ στήθός σας ἐσκίρτα,
 Κ' ἐπίπτετε, φεῦ! θύματα ἡρωϊκῆς ἀμύνης,
 Ὁ! ἠγνοεῖτε, δυστυχεῖς, ὅτι ὀλίγα μύρτα,
 Δὲν θὰ ριφθῶσι καὶ ἐπὶ τῆς νεκρικῆς σας κλίνης!

Ἄλλ' ἂν πάντες εἰσίγησαν οἱ ἄνθρωποι ἐκ πρώτης,
 Καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου σας αἴγλην δὲν βλέπουν πλέον,
 Ἐγὼ καὶ ὁ συνάδελφος καὶ ὁ συστρατιώτης
 Θὰ κλαύσω εἰς τὸν θάνατον στρατιωτῶν γενναίων!

Νὰ κλαύσω; ὅχι!... δάκρυα ἡ κόνις των δὲν θέλει!
 Τὰ δάκρυα δὲν χύνονται εἰς μνήματα ἡρώων,
 Ὅποθεν ἔκλαμπρον τὸ φῶς τῆς δόξης ἀνατέλλει,
 Ἄλλὰ μόνον εἰς μνήματα παρθένων καὶ αἰθῶων.

Ἡ κόνις σας ἐπιζητεῖ τὴν δάφνην καὶ τὸ κλέος,
 Θέλει Πεντέλης μάρμαρον καὶ ὕμνους κ' ἐλεγεία,
 Θέλει ν' ἀκούσῃ ᾧσματα ψαλλόμενα ἠδέως,
 Θέλει τῆς δόξης στέφανον, τιμὰς καὶ μουσουλῆα!

Ἡ κόνις σας ἐλησμονήθησαν... καὶ 'στοῦ Νεκροταφείου,
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΑ ΜΝΗΜΟΝΕΥΣΕΩΣ καὶ ἀγάλματος δύο μικρὰ σταγόνες!...
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄλλοι εἰσὶν οἱ ἔνδοξοι υἱοὶ τοῦ μεγαλείου,
Καὶ ἄλλους ὀνομάζουσι μὲ θάμβος οἱ αἰῶνες!

Ἄλλ' ἂν σᾶς κατεφρόνησαν ὁ κόσμος κ' ἡ πατρίς σας,
Ἐὰν ἐκάλυψεν ὑμᾶς ὁ χοῦς κ' ἡ λήθη ἅμα,
Σᾶς ἐκτιμῶν, καθὼς ἐγὼ, πολλοὶ συνάδελφοί σας,
Καὶ ἀλγεινῶς μιμνήσκονται τοῦ ἔρωτοῦ τὸ δράμα!

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΗΣ.

ὦ! πόσον εἶμαι δυστυχῆς καὶ ἄξιος δακρύων! . .
Καὶ ὅμως . . . ὅμως δι' ἐμὲ οὐδεὶς θνητὸς λυπεῖται . . .
ὦ! ὑπὸ πόνων συμφορῶν, Θεέ μου, καὶ ὀποίων,
Ἢ τάλαινα καρδιά μου ἀδίκως τυραννῆται!

Ἀφοῦ τὸ φῶς προσέβλεψα ἀρχήθεν ἐν ὀδύνῃ,
Καὶ ἔγινε προάγγελος κακῶν ἡ γέννησίς μου,
Ἐπέπρωτο ὡς φαίνεται νὰ μὲ μισῇ κ' ἐκείνη,
Ἐκείνη ἥτις ἡ ζωὴ κ' ἡ μόνη εἶν' ἐλπίς μου!

Νὰ μὲ μισῇ! . . . ἐνῶ ἐγὼ ἐκπνέω δι' ἐκείνην!
Ἐνῶ λαμβάνω τὴν ζωὴν ἀπ' τὸ μειδίαμά της,
Καὶ λησμονῶ ὁ δαίμων καὶ λύπην καὶ ὀδύνην,
Ὅποτεν λάβω ἐν γλυκῇ κ' ἀθῶν φίλημά της! . . .

Ὅποτεν, φεῦ! οἱ ἄνθρωποι κυριευθοῦν μεγάλως
Ἀπὸ μεγάλου αἰσθημα πιέζον τὴν καρδίαν,
Ἄλλος αὐτῶν καθίσταται πανεύλωτος καὶ ἄλλος,
Εὐθὺς καταλαμβάνεται ἀπὸ σιγὴν ἁγίαν! . . .

Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἀλίσκομαι ἀπὸ ἀγνόν τι πάθος,
Ἀπὸ ἀγάπην ἄπειρον, ἀπὸ ἀγνὴν λατρείαν,
Καὶ ὅμως πᾶν μου αἰσθημα ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος
Τοῦ στήθους μου καὶ σιωπῶ σιγὴν κ' ἐγὼ ἁγίαν! . . .

Δὲν σιωπῶ! . . . ἀδυνατῶ μὲ λέξεις νὰ ἐκφράσω
Τὸ αἶσθημα τὸ μέγιστον ὃ μὲ καταλαμβάνει . . .
Καὶ ἂν ἀρχήσω τι νὰ 'πῶ τὸν λόγον μου θὰ χάτω . . .
'Ἄλλ' εἶν' ὁ λόγος περιττός . . . ὦ! ἡ καρδιά φθάνει!

Φθάνουν οἱ τόσοι μου παλμοὶ κ' ἡ λύπη μου ἡ τόση!
Ἐγὼ ἠγάπησα αὐτήν . . . αὐτὴν μετὰ λατρείας,
Κ' ἐκείνη μῖσος μοῦ δωρεῖ, καὶ προτιμᾷ νὰ δώσῃ
Τὸ μῖσός της ἀντάλλαγμα ἀγάπης οὐρανίης!

Ἄς μὲ μισεῖ ἂν δύναται, ἂν τοῦτο βουκαλίξῃ
Ψυχὴν ποῦ τόσον εἶν' ἀγνή καὶ τόσον οὐρανία!
Ἄς μὲ μισεῖ, τὸ μῖσός της ἀφοῦ καὶ τὴν δροσίξει,
Ἀφοῦ τῇ λέγει «μῖσα τον» ἡ Θεία της καρδιά!

Θεέ μου! μὲ κατέλαβε φρικτὴ παραφροσύνη,
Καὶ τὸ τι λέγω ἀγνοῶ! ὁ νοῦς μου, φεῦ! σαλεύει! . . .
Καὶ ἡ αἰτία εἶν' αὐτὴ, εἶν' ἡ σκληρὰ ἐκείνη,
Ἐκείνη ἥτις ἐπ' ἐμοῦ τοσοῦτον βασιλεύει!

ὦ! ὅλα δύναμαι ἐγὼ νὰ ὑποφέρω, ὅλα,
Ἄλλ' ὄχι καὶ τὸ μῖσός της, τὸ μῖσός της μὲ θάπτει!
Βέλη, ὦ! δέχομαι ἐγὼ μυρία ἰοβόλα,
Μῖσος . . . πλὴν ὄχι! . . . ὦ! αὐτὸ μὲ καίει μὲ ἀνάπτει!

Θεέ μου φώτισον αὐτήν νὰ μ' ἀγαπήσῃ πλέον,
Ἢ ρίψε κεραυνὸν Διὸς, νὰ μὲ ἀποτεφρώσῃς,
Δὲν ἔχω τι ἐν τῇ ζωῇ εὐάρεστον, ὥραϊον,
Ὅσον αὐτήν . . . καὶ δύνασαι, Θεέ μου, νὰ μὲ σώσῃς!

Τῆς ΔΕΣΠΟΣΥΝῆς Ο...

Μ' εἶπες νεᾶνις θελκτικὴ ἐν ποίημα νὰ γράψω
Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέμα μου νὰ εἶν' ἡ καλλονὴ σου.

ΙΑΚΩΒΑ ΕΛΕΙΘΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ἔχεις φωνὴν φεῦ! θέλγουσάν καθὼς φωνὴ Σειρήνων!
 Καὶ ἔχεις ἴσως πρόθεσιν εἰς βράχους νὰ μὲ σύρης,
 Κ' ἐπὶ τῶν βράχων τῶν φοικτῶν νὰ συντριβῶ ἐκείνων,
 Καταστροφῆς δὲ τρόπαιον, ἐν ἄλλο νὰ ἐγειρῆς. . .

Πλὴν δὲν φοβοῦμαι τὴν φωνὴν τὰ ὧτά μου κηλοῦσαν
 Τὸν τεθνεῶτα θάνατος διόλου δὲν τρομάζει.
 Ἐπικαλεῖσαι δι' ἐμοῦ τὴν τεθνηκυῖαν Μοῦσαν. . .
 Ἐκείνη ὅμως φθισιὰ καὶ πλεόν δὲν νεάζει!

Ἰπῆρχεν ἄλλοτ' ἐποχὴ καθ' ἣν μία σου λέξις
 Ἡδύνατο τὴν Μοῦσάν μου νὰ κατενθουσιάσῃ. . .
 Ἀλλ' ὅμως πλεόν. . . ἔμαθα τῶν γυναικῶν τὰς ἔξεις,
 Κι' ἀδυνατεῖ ἡ Μοῦσά μου γυνὴν νὰ ἐκθειάσῃ.

Εἶσαι ὠραία, θελπτικὴ, χηρῖσσο, ὦ νέα,
 Πλὴν ἄλλος. . . ἄλλος ποιητῆς τὰ κάλλη σου νὰ ψάλλῃ
 Ἐπρεπε μ' ἄνθη ῥαίνων σε εὐώδη καὶ ὠραία,
 Διότ' ἡ ὠραϊότης σου καθὼς τὸ ἄνθος θάλλει!

Ἐπρεπεν ἔνθους ποιητῆς μὲ πάλλουσαν καρδίαν
 Νὰ χύτῃ στίχους φλογεροῦς, στροφὰς εὐωδιώσας,
 Καὶ μὲ φωνὴν ἐρωτικὴν, καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν
 Νὰ ψάλλῃ σοῦ νεάνις μου τὰς καλλονὰς τὰς τόσας.

Ἀλλὰ ἐγὼ μὲ πένθιμον φωνὴν καθὼς ὁ βύας
 Ἐπάνω μόνον τῶν νεκρῶν κάποτε, φίλη, ψάλλω,
 Οἱ στίχοι μου ἀπόρροια εἰσὶν ἀπελπισίας,
 Καὶ μόνον εἰς τὰ μνήματα ὡς ἡ Ἰτέα θάλλω!

Ὁ ἔρωσ μου μ' ἐφόνευσεν, ἀλλὰ εἰσέτι πνέω,
 Εἶμαι νεκρὸς καὶ μεταξὺ εὐρίσκομαι τῶν ζώντων,
 Τροφή μου εἶν' οἱ στεναγμοί, καὶ αἰωνίως κλαίω,
 Εἶμαι θετὸς υἱὸς ζωῆς καὶ τέκνον τῶν θανόντων!

Καὶ θέλεις, φίλη μου, νεκρὸς, ἐκπνεῶν νεανίας
 Τὰ κάλλη σου τὰ δρυσσερά, τὰ μυροβόλα κάλλι

Μὲ βάρβιτον τῆς Ολίψεως, κιθάραν τῆς πικρίας,
 Μὲ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ψυχορραγῶν νὰ ψάλλῃ;

Ὡ! δὲν θ' ἀκούσης, κόρη μου, ἐρώτων πλεόν ἄσμα
 Νὰ ἐκφωνήσῃ ἡ Μοῦσά μου, ἡ Μοῦσα νεκροῦ νέου
 Θεώρει με εἰς τὸ ἐξῆς ὡς νεαρόν τι φᾶσμα,
 Κ' ἐκζητεῖ ἄλλου ἄσματα Ἀδώνιδος ὠραίου.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ.

(Παράφρασις.)

Μία φορὰ ὁ ἔρωτας κι' ὁ χρόνος εὐρεθῆκαν
 Σὲ θολομένου ποταμοῦ τὴν ὄχθη καθησμένοι.
 Για νὰ περάσουνε λοιπὸν τὸν ποταμὸ ἐμβῆκαν
 Μέσα σὲ βάρκα πῶβρηκα ἐκεῖ κοντὰ δεμένη.

Ἐπιασ' ὁ ἔρωσ τὸ κουπί κι' ἔλαμν' ἐκεῖνος πρῶτα,
 Ἐλάμνε ἄξια καὶ καλά, ἀλλ' ὅμως ἐκουράσθη,
 Καὶ ὄλος ἐπελάσσε κ' ἐπνίγη στὸν ἰδρῶτα
 Καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κουπί ν' ἀφήσῃ ἐβιάσθη.

Ὁ Χρόνος τότε τόπιεσε μὲ δύναμι μεγάλη
 Κ' ἐτράβαε ὁ δύστυχος, ἐτράβα ἐπιμῶνας,
 Ὡς πῶφθασαν κ' οἱ δύο τοὺς ἀντίκρου στ' ἀκρογιάλι,
 Ὁ ἔρωσ πῆρε τὴν πλαγιὰ καὶ τὰ βουνα ὁ χρόνος.

Εἶν' ἀπὸ τότες ποῦ περνᾷ ὁ ἔρωσ μὲ γλυκάδα
 Τὸ χρόνο στὴν ἀρχή,
 Ὁ Χρόνος δὲ τὸν ἔρωτα περνᾷ μὲ τὴν ἀράδα
 Εἰς ἄλλη ἐποχή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

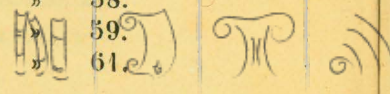
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Γ Ε Λ Ο Σ.

Π Ι Ν Α Ε.

	Σελίς	—
Πρόλογος	»	9.
Τὸ ἐν Δρεπάνῳ Μωσαϊκὸν	»	11.
Τὴν ἀποζητῶ	»	12.
Τῇ μητρὶ μου	»	14.
Πρὸς τὴν Κ. Ἰ... αἰτήσασαν τὰ ποιήματά μου	»	15.
Ἡ ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν τελετὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων	»	17.
Τῇ Μούσῃ τοῦ φίλου Ποιητοῦ Σ.	»	19.
Οἱ δύο αὐτόχειρες	»	23.
Μία συνάντησις	»	25.
Στόνοι	»	28.
Προδοθέντι φίλῳ	»	30.
Ἐν δάκρῳ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καρολίνας Κοζάκη.	»	31.
Ἐρωτικὴ ἀπελπισία	»	33.
Κρύφιος ἔρωσ	»	34.
Εἰς παλμὸς	»	35.
Ἡ 1η τοῦ ἔτους 1869	»	37.
Ἀντίθετος συμβουλή πρὸς τὰς νέας	»	38.
Τὰ ἄνθη	»	39.
Πρωτομυγιά	»	40.
Ἡ Γυνή	»	44.
Πρὸς τὸν Κ. Ἀχ. Παράσχον	»	45.
Χριστούγεννα	»	47.
Τὸ σιλί (μετάφρασις)	»	48.
Ἡ CLXII ᾠδὴ τοῦ Πετράρχου	»	50.
Δὲν ἠγάπησες (μετάφρασις)	»	51.
ἠγάπησα	»	52.
Εὐτυχίαν ζητῶ	»	54.
ὄνειρον	»	55.
Εἰς τὴν γυναῖκα (μετάφρασις)	»	56.
Εἰς τὸν τάφον τῶν συνοδευσάντων τοὺς Ἄγγλους δύο Χωροφυλάκων καὶ πεσόντων ἐν τῇ συμπλοκῇ	»	58.
Τὸ μισὸς της	»	59.
Τῇ Δεσποσύνῃ Ὁ	»	61.
Ἐρωσ καὶ Χρόνος (παράφρασις)	»	61.

3 0 1 3 7 2 0 0 4 1
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΠΑΤΡΙΣΤΗΡΙΑ . Π Η Τ Ο Λ Λ Υ Σ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 22 Φ 7.0014

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ.

Διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς δρ.	1.
Διὰ δὲ τοὺς μὴ	» 1, 50
Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν φράγ.	1, 50

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΔΕ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

Παρά τῷ τυπογραφείῳ «ἡ Πρόοδος.»

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ